

LYŠKÁNORA 101

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Zimosmeť 1083 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Ženomuzi, mužoženy... * Pochod Nurnských *
* Rellské panství - druhá část * Nurnský spolek těchto dní *

Motta tohoto čísla

„...Nechci to říkat před Bolbuchem, ale topíme zlatem...“

Otakáro Vesta

„...Já bych toho havrana nejradši zmlátil...“
Jonas Wreda

„...Já nejsem úplně dobrej malovátor...“
černý Obur

Ženomuzi, mužoženy...

Jonas Wreda

Nejsem z toho ve své kůži,
co se k Nurnským cestou druží,
co si troufá, svaly tuží...
Letmý výčet jistě dlouhým:
stromomuzi,
křídломuzi,
koňomuzi,
hadomuzi,
žábomuzi,
ptákomuzi,
vlkomuzi,
obromuzi,
nemrtví i mrtví muži...
Ach, bohové, pak ty ženy:
obroženy,
vlkoženy,
ptákoženy,
žáboženy,
hadoženy,
koňoženy,
křídloženy,
stromoženy,
studené i teplé ženy

*Kdo ty zrůdy nadil duší?
Kdo je slátal, kdo je ušil?
Čekám, kdy se mlžných lužin
vypotáci ženomuzi
a jim v patách nahloučeny
zubožené mužoženy
Takovéhle utrpení
pro mě zjevně nejspíš není...*

Pochod Nurnských

Smírácký popěvek, složený na Bolbuchem
vypsanou zakázku potulným loutnistou a za
úplatu zpíváný na jarmarcích a po hospodách
(Bolbuch si od toho sliboval nějakou rozumnou
zakázku v bližším okolí Nurnu)

*Slyšte páni vážení, i vy nekurážní
Nurnští druzi jsou tu mání jako chlapi strážní*

*před našincem v boji leckdo neobstojí
my jsme nurnská kumpanie, nás se každý bojí*

*kdo chce slyšet více, ať zapálí svíce
za ty co jsme rozprášili - je jich na tisíce*

*všichni ještě zvíte, o nás uslyšíte
bijem skřety, bijem lidi, bijem saně lité*

*pozná kruté brzy každý spratek drzý
že nás krve za peníze prolít neomrzí*

*mají pravdu zvěsti že dostanou pěstí
lumpové co sami hloupě spadli do neštěstí*

*k zaplašení hrůzy, k potlačení lůzy
kuráž, síla k pronajmutí - my jsme nurnští druzi*

Rellské panství - druhá část

*Kronikový zápis z družinové výpravy z léta 1071
sepsal Jorchen Kierke*

Utajený příjezd markýze Rudena

„Nezbejvá, než popustit tu historku o
nabatelských žoldácích, co hledají zadostiučinění“,
připomněl Klabzej starou debatu, „Co taky
jinýho!“.

„Takže ty si nedáš pokoj?“, ohradil se
Yasper, „Chceš, aby nás jednoho po druhym
vodkrágovali po temnejch průjezdech?“.

„Lepší než honit se za přízrakem je, když
si tě přízrak najde sám...“.

„Pustit bysme tu vábnici mohli“, přitakal
Gerllod, „O tom žádám“.

„Jo, vábnici pustíme. Nemá cenu s tím
otálet“, rozhodl vůdce Bolbuch, „A Horác s
Ramarem zatím donesou hlavy tomu Efengovi. Řek
bych, že už se v těch pytlích začínají povážlivě
hejbat...“.

Ramar si klestil cestu davem u
trhoveckých stánků a Horác Lipový se loudal za
ním.

„Nejsem si jistě, jestli nás Bolbuch
pochválí“, ozval se hobit, „Možná jsme měli bejt
míň oblomný“.

„Nešlo nic moc dělat“, odsekl barbar,
„Nebo snad šlo? Jsem rád, že jsme se toho eklhaftu
zbavili“.

„Jenomže Bolbuch nás asi
nepochválí...“.

„No tak nás nepochválí, no. Co na tom
sejde...“.

„Předtím jsme měli aspoň ty hlavy. Teď
máme prd“.

„Prosím tě, mlč už! Zavři už hubu!“.

„Prostě nepochválí...“.

Ramar byl vztekly a tím víc, že měl
Lipový pravdu. Vraceli se zpátky k Valounu a
neměli ani hlavy, ani peníze. Jen strohý příslib
nějakého Sabga, že až se pan Efeng vrátí, tak
záležitost urovná. Jenomže vrátí se někdy vůbec?
Ten Sabg nevypadal, že by se v té věci nějak
orientoval. Na druhou stranu ale zase ty smrduté
pytle převzal bez mrknutí oka. Byl to voják s
kapitánskou hodností. Voják v Efengově domě. Ten
dům spíš než co jiného připomínal soukromou
vojenskou posádku, ale bohové sud'te, když je
patrola u vrat vpustila akorát tak na dvorek. Jako
nějakou chamraď. Ten Sabg tvrdil, že má v
Efengově nepřítomnosti všechno na starosti. Že je
jeho příkazníkem. To by mohl říct každý.

„Zdravičko, pánové!“, slušně pozdravil
Horác Lipový, když v závěsu za barbarem vstoupil
do lokálu.

Otočilo se několik hlav, ale Nurnští,
dřepící u rohového stolu ani nehnuli brvou.

Ramar rychle pochopil, že se něco děje,
a než se hobit stihl nadechnout k dalšímu zvolání,
včas jej zarazil.

„Dáte si pivo, pánové?“, zeptal se
hostinský.

„Ne“, odvětil barbar příkře, „Jsme
zvondaný. Deme si dáchnout na cimru“.

„Ale já...“.

„Jsme zvondaný, Horáci... Jak koně...“,
sykl a tlačil Horáce lokálem.

Ten nechápal, ale nevzpěchoval se. Došlo
mu, že Ramar má nějaký záměr.

Když vlezli na cimru, už tam na ně čekal
Menhorian.

„Něco se děje, chlapi“, vysvětlil
kouzelník, „Nalepili se na nás nějaký cápci. Šlo to
nějak moc rychle“.

„Kolik?“.

„Jsou tři... aspoň ti, co o nich víme...“.

„Boural ses jim, Menho, do hlavy?“.

„Jsou jak hradební zeď“, pokrčil
omluvně rameny mág, „Vůbec to nechápu“.

„Tak jak si můžeš bejt jistě, že jsou to
voni?“.

„Právě těma okolnostma... Že jsou jak
zeď, do jednoho... To není normální...“.

Ozvalo se krátké výstražné zaklepání a
do pokoje vpadl Bolbuch.

„Chlapi!“, zahromoval, „Je to divný, ale
visej na nás jak slepice na flusu“.

„Šlo to nějak podezřele rychle“.

„Jo. Ztraceně rychle. Musejí mít hnízdo
někde hodně blízko, když to šlo tak rychle...“.

„Kde všude jste to roztroubili?“.

„Náměstí, tržiště, pár taveren v okolí...“,
vypočítal vůdce, „Vyloupli se tu dřív, než se
všichni stihli vrátit“.

„Co hostinské, ten je čistě?“, zeptal se
Ramar.

„Nejspíš jo“, pokýval hlavou
Menhorian.

„Co u Efenga, jak jste dopadli?“, obrátil
se Bolbuch na Horáce, když si všiml, že je bez
pytle.

„Špatně...“.

„Jak špatně?“.

„Uplně nejšpatnějc“.

Ramar mu podal stručné shrnutí
návštěvy Efengova domu. Bolbuch se zachmuřil a
chvilu dumal.

„Nevádí. Na Efenga dojde pozdějc. Teď“

spíš jak to zavonačit s těma chlápky tam dále”.

„Já jsem zkusil, co šlo, ale jejich lebeně jsou pro mě nepřístupný”, pokrčil rameny Menhorian Blathel, „Jsem na ně prostě krátkej”.

„Sledovat je asi moc nemůžeme, vědějí vo nás”, zabručel nespokojeně Bolbuch, „A praštit je někde v temném průjezdu, to by se mohlo votočit proti nám”.

„Může na ně pustit ucho”, navrhl po chvíli přemítání Ramar.

„Pustit ucho?”, podivil se vůdce.

„Asi chápu”, přitakal mág Menhorian, „Jo, to by mohlo vyjít”.

„Dobře teda...”.

Hrozen Nurnských vpadl halasně do pokoje. Bolbuch vztekle práskl dveřmi a obrátil se na Ramara.

„Co to, kurva, bylo!?”.

„Co to do nich najednou vjelo?”, zvolal Yasper Zámečnick a lomil rukama, „Proč vystřelili, jako když do nich píchne nožem?”.

Barbar byl bílý vzteky a divoce koulel očima. Menhorian na něm soustrastně visel pohledem a pokyvoval hlavou.

„Tak řekneš konečně, co to teda bylo?”, chtěl vědět Bolbuch, „To tvoje ucho to bylo, že vylítli, jako když do nich střelí?”.

„Jaký ucho, u všech astrálů zalarvenejch?”, vykřikl Zemikosa, „Vo jakým uchu se to tady mluví?”.

„Vědějí vo nás”, bouchl pěstí do zdi Ramar, „Neptejte se mě, jak je to možný, protože to možný není!”.

„Může někdo, herdek filek, konečně vysvětlit, co se tam dále stalo?”, zeptal se Gerllod Moskyt.

Barbar znovu udeřil pěstí do zdi a nechápavě vrtěl hlavou.

„Dals na ně ucho, a co?”, chytil druha za rameno Menhorian Nocturno, „Řekni konečně něco, Ramare...”.

„Nic, právě že nic!”, zakvílel barbar, „Hodil jsem na ně ucho, a nic!”.

„Jak nic?”.

„Nic! Prostě nic!”, huhlal Ramar a třel čelo o stěnu, až mu vápno ulpělo na tváři, „Normálně se přestali bavit. Jako když utne!”.

„To znamená, že věděli, že tys...”.

„To nemohli vědět...”, namítl Menhorian.

„Ale asi věděli, když zmlkli...”, namítl Klabzej Myšilov, „Proč by jinak zmlkli?”.

„Zmlkli a vystřelili, jako by měli hořící koudel u zadku!”.

„Jestli jsme je neměli sledovat”, namítl Yasper, „Když už teda věděli a vystřelili”.

„Ale já je sledoval...”, zaúpěl Ramar.

„Tys je sledoval?”, zdvihl nechápavě obočí Horác Lipový, „Jseš si jistý? Vždyt...”.

„Hodil jsem na ně voko! Voko jsem na ně hodil!”.

„Voko?”, kroutil hlavou Zoltar Zemikosa.

„Bohové!”, zaštkal Bolbuch a promnul si ucho, aby snad lépe slyšel.

„Voko, chápu”, pronesl pomalu Menhorian, „A cos teda viděl?”.

„Viděl jsem to samý, jako jsem slyšel! Úplný prd! Přestalo to fungovat, jen co vypadli ze zárubně!”.

„To ale není možný...”, zvolal cairmský kouzelník, „To přece není vůbec možný...”.

„Dyt’ to celou dobu říkám!”, neudržel se průzkumník Ramar, „Neni to možný!”.

„Vyzývám všechny ke klidu, pánové!”, snažil se uklidnit rozvášněnou kumpanii vůdce Bolbuch, „Klid!”.

A potom rozvážně po dědkovsku shrnul všechno to, co se za poslední hodinu dvě stalo. Tedy vývoj celé té situace, která na první pohled nebyla možná, ale přesto reálně nastala. Připomněl, že je událost s uchem a okem třeba brát veskrze pozitivně, tedy jako varování. Varování o tom, že Dyjgo je nesporně protřelým a nebezpečným protivníkem, a podle toho se zařídít. Nastala bouřlivá debata, co dál, ze které vzešlo jediné možné řešení - připravit na Dyjga a jeho zločinnou síť o poznání silnější a lákavější vábnici, než jakou mu předhodili dosud. A tehdy, těžko říct, kdo s tím nápadem přišel jako první, padl návrh na zorganizování fingovaného a tak řečeno tajného příjezdu vysoce postaveného vyslance z Nabatelu. Vůdce Bolbuch vybavil Horáce Lipového něco penězi z družinového rozpočtu a poslal jej do města pronajmout povoz alespoň trochu odpovídající danému záměru.

„Žádnej žebříňák, Horáci, rozumíš?”.

„Jasně. Žádnej žebříňák... To dá rozum...”.

„A dej si pozor na temný průjezdy... Yaspere, mohl bys mu krejt záda?”.

„Jo”.

„Tak jo”.

Když Horác s Yasperem opustili cimru, přistoupili Nurnští k budování plánu. Dohodli se, že nejprve je třeba zatím neznámému vysoce postavenému vyslanci dát odpovídající jméno.

„Co třeba Brloch?”, navrhl Zoltar.

„Blbost...”.

„Nebo Věna Barák”, napadlo Gerlloda.

„To zní jak jméno nějakýho druhohadyho šikovatele...”.

„Tak Járak Barák”, vytanula Ramarovi

jakási floskule z kouzelnických kursů.

„To jsou přece žlutý blesky...”, zavrtěl hlavou Menhorian Cairmský.

„Hm”.

„Tak třeba pan Žlutý”, rozvinul myšlenku barvířův syn, „Pan Bleskaj Žlutý z Nabatelu”.

„Ne”, nesouhlasil Bolbuch, „Moc pitomý. Nedůvěryhodný”.

„A co třeba Ruden?”, ozval se znovu Menhorian.

„Ruden?”, zvažoval Gerllod, „A jak dál?”.

„Prostě Ruden. Ruden z Nabatelu”.

Nurnští pochvalně zamručeli. Jméno Ruden znělo věrohodně. Na tom se vcelku shodli. Shodli se také na tom, že by pan Ruden měl mít nějaký šlechtický titul, když už jede na utajenou schůzku k baronu Gallenovi. Pokud se s ním má rellský baron potenciálně vůbec kdy zabývat, musí to být osoba na úrovni. Nikdo z Nurnských si nevzpomněl, že jméno Ruden jim nevytanulo na mysli náhodou. Už to jméno slyšeli. V Turgusově sídle. Ruden Vlanderský, vládce Vlander, zemřel roku 924 a zanechal po sobě osudnou smlouvu, prapůvodní předmět sváru o právoplatnosti nároků na rellské území. Z tohoto pohledu se nápad pojmenovat tajemného nabatelského šlechtice právě Ruden jevil být velice mazanou a promyšlenou provokací. Nicméně ve skutečnosti se jednalo o čirou náhodu.

„Myslim si, že ten Ruden bude nejspíš baron”, odušil Ramar, „Ať se na Gallena nemůže povyšovat”.

„Dva baroni na jednom smetišti, to je zbytečná náhoda”, zavrtěl hlavou Bolbuch.

„Co třeba markýz?”.

„Markýz je víc nebo míň?”, zeptal se Klabzej.

„Ani ti nevím”.

„Ale zní to dobře”, lusknul spokojeně prsty vůdce, „Jo, bude to markýz Ruden”.

Markýz Ruden měl v noci přijet od Sildenu, po cestě, kterou už Nurnští dobře znali, a hlavně po cestě, která, jak dobře věděli, spadala do Dyjegova teritoria.

„Jenom mi není jasný, proč markýz Ruden přijede od Sildenu, když Nabatel je tady nahoře”, ukázal Menhorian Blathel v mapě, „Vidíte?”.

„O to právě jde. Velkej tajem”, pravil Bolbuch, „Záhada, která přitáhne pozornost”.

„Souhlas”, přitakal Gerllod Moskyt, kapitán GKA, „Bejt na Dyjgově místě Nurnský a dozvědět se to, tak po markýzi Rudenovi půjdou jak mouchy po kacířích”.

„To máš recht”, prohlásil spokojeně

Zemikosa.

„Teď jenom pustit tu vábnici mimo zdi týchle cimry”.

Bolbuch rozdělil úkoly, které měly být vykonány okamžitě poté, co se dostaví Horác Lipový s vozem. Horác s Yasperem se totiž museli dostat do Sildenu dřív, než se zprávy o utajeném příjezdu nabatelského vyslance dostanou k Dyjgovým uším. Zbytek Nurnských měl Areg opustit koňmo nazítří po obědě.

Přepadení

Panovala temná noc a Nurnští zase byli spolu, vlastně nadoslech. Malý vůz tažený Yasperovým koněm kodrcal po sildenských cestě. Dvě lucerny, zavěšené nad kozlíkem, se spolu s drkotáním vozu naříkavě kývaly a zalévaly mihotavým světlem Zámečnickovu podmráčenou tvář. Markýz Ruden, vlastně Horác Lipový, hlasitě chrápal uvnitř vozu. Byl po celém tom dlouhém dni k smrti unavený. Zbytek kumpanie sledoval z bezpečného odstupu pableskující světlo lamp a byl hotoven při Yasperově signálu vyrazit na zteč.

„Hlavně pamatujte na to, že aspoň jeden dva to musejí přežít”, nabádal druhy Bolbuch, „Jinak bysme zase byli tam, kde předtím”.

„Myslíš si, že to vyjde?”, zeptal se Menhorian Blathel kolegy.

„Mělo by”, odvětil Ramar, „I když po tom uchu a voku jeden nikdy neví...”.

„Ale pták není voko ani ucho. Pták je pořád pták. A tma je jako v řiti”.

„Jo. Pták je pořád pták, to jo”.

Stalo se to necelé půl hodiny po půlnoci a semlelo se to nečekaně rychle. I přesto, že Nurnští čekali a pevně doufali, že markýz Ruden je věru silným lákadlem a že k přepadení tak či onak dojít musí, když se najednou jejich předpoklad naplnil, zchromli překvapením. Nejprve se rozprskla jedna z lucern, potom obloukem odletla druhá a rozlitéj olej se vžal v trávu. Vzápětí zapraskalo dřevo a silueta vozu se prudce nahnula na stranu. Kůň se vzepjal a poplašeně zaržal.

„Vydej se bez boje, Rudene!”, ozval se neznámý hlas naléhavě, „Nebo uvidíš! Rozumíš!?”.

„Ušetřte chudého vozku, pánové!”, zazněl hlas Yasperův, „Mám ženu a děti...”.

„Slez dolu, chlěve! Na zem! Okamžitě!”.

Do kruhu světla vstoupily z temnoty obrysy postav se zbraněmi v rukou. Yasper se, aby získal čas, šmodrchal velice pomalu a neobratně z kozlíku dolů. Přitom chroptěl jako stížený rozedmou. Pohmatem se ujistil, že dýky jsou na svých místech a uvolnil kabátec, aby nepřekážel, až vrhne.

„Rudene!!!“, zařval netrpělivě muž, který to tady zřejmě měl celé na povel, a letmo máchl rukou směrem k zadní straně vozu.

Dva muži přiskočili a prudce odhrmuli plachtu.

„Zdra... zdravíčko, pánové...“, ozval se z nitra nesmělý pozdrav, „Už jsme tam?“.

„Ty seš Ruden? Markýz Ruden z Nabatelu?“.

„Já?“ , zaváhal Horác Lipový.

„Kdo asi, u všech prasečích kopyt, jinej!?“.

„Jo... já? Já jsem přece von, ten pán“, zaštkal hobit, „Ten pán, co jste říkal“.

„Tak slez dolu... ted' patříš nám...“.

„Domarkýzovals, chlívě“, uplivil si muž se sochořem, „Nabatelče jeden koktavej...“.

„Do nich!“, zavelel Bolbuch a kopl poníka do slabin.

Nurnská jízda vyrazila nepříteli v ústrety. Onedlouho později druzi jako smršť projeli linií nepřátel. Nemálo jich padlo. Nurnští seskákali z koní a vrhli se do boje muže proti muži. Dyjegovi chlapi se němí překvapením srotili do obranných hloučků.

Yasper Zámečník pochopil, že přišel čas, bleskurychle hrábl po dýkách a ještě bleskurychleji obě vrhl. Muž, jemuž byly čepele určeny, nestihl ani zachroptět. Podklesla mu kolena, v němém pohledu se zračil čirý, falší nezkalený údiv dítěte. Zámečník se neslyšně vyhoupl na kozlík a hrábl po další kudle.

Hobit Horác byl také překvapený. Stál s povislou čelistí a zíral. Seběhlo se to na něj všechno příliš rychle. Ted' už si jej ale víceméně nikdo nevšímal, Aregští se bili o holý život. Potom hobit chytil znovu dech. Vzpomněl si na magický prsten. Vytrčil pravici před sebe, tam, kde se divoce míhaly obrysy zápasících. Siluety postav. Zacílil. Nebylo možné zabývat se tím, kdo je kdo. Vyšlehl záblesk, ostrý a oslepující. Kdosi vykřikl bolestí a zhroutil se. Někdo další sprostě zaklel.

Nurnští se rozpadli na dvě útočné skupiny, které postupovaly protisměrně po elipse směrem k pohroucenému vozu. Bolbuch s Klabzejem se probíjeli k Horáci Lipovému, Gerllod se Zoltarem k Yasperovi. Nechtěli nic ponechat náhodě. Střelci a kouzelníci stáli na samé hranici dosvitu hořící kaluže oleje a likvidovali každého, kdo by chtěl utéct. Tedy kromě dvou těžce pochroutaných mužů. Ty nechali Ramar s Menhorianem uniknout skrze své posty. Domnívali se totiž, že ačkoli smysl plánu s markýzem Rudenem tkvěl především v získání jazyka, stane se znovu to, co nesčetněkrát předtím. Že nad strategém převáží dobrodruh. Že opět převáží pud nad rozumem. Prvotní obavy vystřídané euforií. Zabij,

nebo budeš zabit.

* * *

„Tendle je taky jak prkno“, ohlásil markýz Ruden, vlastně už zase Horác Lipový, a vztyčil se nad nehybným tělem, „Tuhej jako nikdo druhej“.

„Co támheten?“.

Yasper mlčky zavrtěl hlavou a utřel krev z prstů do pláště.

„Řikal jsem, že musíme chytit jazyka“, postěžoval si vůdce Bolbuch.

„Tos říkal“.

„A dopadlo to jak?“.

„Jako dycky...“.

„Pokaždý se mi udělá takový rudo před vočima...“, přiznal se Zoltar Zemikosa, „Takový úplný rudo, a jsem jenom já a von. Všecko vostatní ustrne, zastaví se čas. A vim, že von ví, že buď to já nebo von. A já vim úplně to samý. Jsem jenom já, von a to rudo. A když to rudo pomine, tak jsem většinou už jenom já“.

„Postřehli jste, jak jsem metal těma kudlama?“ , ozval se pyšně Yasper.

„Kudly jsem teda nepostřeh...“, zamračil se Gerllod Moskyt.

„No právě... Jsem rychlej jak blesk z čistýho nebe...“.

„Blesku jsem si ale všimnul. Hvizdlo to klatě blízko... Vid', Horáci!“.

„Nó, to jsem byl přece já, pánové“, zapýřil se pan Lipový a ukázal magický prsten, „Poctivá šleha, co?“.

„Víš vůbec, kams páčil?“.

„Do davu...“, odpověděl nechápavě hobit.

Pan Moskyt nasucho polkl a nespokojeně hýkl.

„Na každěj pád jazyka nemáme...“, zabručel rozmrzele vůdce.

„Máme“, procedil skrze zuby Ramar.

„Pořád ještě máme?“ , zdvihl obočí Nocturno.

„Porád máme“.

„Voba?“.

„Jo“.

„No tak vidíš“, poplácal kouzelník barbara bratrsky po ramenou, „Přece jenom se občas něco podaří“.

„Hm...“.

„Řikal jsem ti, že pták není voko ani ucho. Pták je prostě pořád pták“.

„Jo. Pták je pořád pták“.

Beznaděj vystřídala naděje.

„No tak teda vyrazíme, ne?“.

„Co uděláme s vozem?“ , zeptal se Horác.

„Co bysme s nim asi tak měli dělat?“ ,

odvětil Myšilov, „Už nám není k ničemu dobrej“.

„Přenes si věci na koně a osedlej ho“, přikázal Bolbuch, „Jo a ten svůj prsten dej do báglu hodně, ale hodně hluboko“.

„Proč?“.

„Proto...“.

* * *

Jeli pomalu, krokem. Ti dva aregští lapkové krváceli a sotva se vlekli. Ramarova sojka je sledovala neslyšně a neomylně z bezpečné vzdálenosti. Ramar tu a tam zprostředkoval strohou informaci, která ale byla pořád stejná. Pajdali po cestě k městu co jim síly stačily. Byli zdrcení, vystresovaní neúspěchem. Ale jak se blížili k Aregu, poháněla je zřejmě i naděje, že ze vši té hrůzy nakonec přeci jen vyvážnou se zdravou kůží. Dost možná, že je ale na druhou stranu brzdily obavy z Dyjegovy bezprostřední reakce. Až se to dozví. Že selhali a že markýz Ruden se s baronem Gallenem nakonec přeci jen setká. Že se jejich selháním, jejich vinou utajená schůzka přeci jen uskuteční.

* * *

Jelikož se sojka osvědčila, nechali to celé na ní. A na pěším Ramarovi, kterému dělal doprovod Myšilov. Dva omšelí poutníci přitáhnou v krivolakých uličkách města méně pozornosti, než celá družina na koních. Zbytek kumpanie se utábořil na malém náměstí u kašny nadohled tou dobou již zavřeného hostince U námořnické kule. Koně lačně chlemtali chladivou vodu. Druzi v ní namáčeli klůcky a omývali si rány.

„Divný jméno“, podotkl Zoltar a poškrábal se účastně v rozkroku.

Nad vchodem se líně pohupovala těžká kamenná koule zavěšená na řetězu. Dost možná nešlo o atrapu, dost možná se dotýčnému kusu opracovaného kamene někdy v minulosti dostalo poznání, jaké to je, býti vmeten válečným strojem do nepřátelských řad.

„Taky si myslím...“ přitakal Menhorial Blathel.

„Mně to zas tak divný nepříjde“, namítl Yasper, „Jsou podstatně divnější jména...“.

„Když jsme tehdy přijeli do Aregu a sháněli prvotní informace situaci v Rellu, v nějaký souvislosti mi v hlavě utkvělo i tohle jméno“, odušil kouzelník.

„V jaký souvislosti?“.

„Vlastně v žádný. Jenom jsem narazil na poznámku, že tuhle hospodu údajně postavil nějakěj námořník. A ta poznámka mi prostě uvízla v hlavě“.

„No a co?“ , namítl Gerllod.

„No a nic. Jenom mě tak napadlo, že nejbližší mořskej břeh může být odsud tak tři sta mil daleko“.

„Proč by si námořník nemohl postavit

hospodu tak daleko od moře?“ , zeptal se Horác Lipový.

„A proč by měl“, uvažoval nahlas Bolbuch.

„Prostě mi to jenom tak uvízlo v hlavě“, odušil omluvně pan Blathel, „Nemá to nic s ničím“.

„Ale jméno to divný je“, řekl Zoltar, „To prostě teda je“.

„Už jdou...“.

* * *

Ramar vypadal spokojeně. Myšilov pořád stejně. Jako člověk bez střechy nad hlavou.

„Co sojka?“ , zeptal se nedočkavě vůdce Bolbuch, „Našla něco?“.

„Hm“, mlaskl spokojeně barbar.

„A co..., co teda našla?“.

„Hm...“.

Klabzej Myšilov se pátravě rozhlédl po siluetách střech. Zahlédl pohyb.

„Umí tady někdo mluvit?“.

„Jo“, sykl Ramar.

Potom propletl prsty, přiložil propojené dlaně k ústům a vyloudil táhlý skřek. Zatřepotaly perutě a animalio dosedlo na rameno svého pána. Nurnští upřeli na průzkumníka dychtivě pohledy. Ticho bylo takové, že i koně přestali pít. Ramar podrbl sojku na zádech, sojka zavrněla.

„Tak co, teda?“.

„Máme to...“.

A potom stručně vypověděl, že ti dva poté, co došli k řece a chvíli zevlovali na břehu, zda je vzduch čistý, zapadli do rákosí.

„Co tam mají v tom rákosí?“.

„Maji tam vstup pod zem“, vysvětlil Ramar, „Vstup do kanálů“.

„Je tam celkem dost bahna a naplavenejch odpadků“, obrátil se Myšilov na Menhoriana Blathela.

Kouzelník tiše zaštkal.

Chlív nebo chudák?

Táhli vlhkou štolou zabředlí po kotníky v měkkém smrdutém blátě, které se skrze švy rychle dostalo do vnitřků bot. Bláto nepříjemně mlaskalo mezi prsty nohou. Jestli to ovšem bylo jenom bláto. Vprostřed štolý si mírně tekoucí voda vytvořila klikatou strouhu, tu a tam se rozlévající do rozlehlých kaluží plných odpadků. Odpadky se válely všude. Voda kapala ze stropu, skapávala po stěnách. Někde byly stěny pokryté bělavým chmýřím plísně, sanytru nebo slovy psanými vápennou hlinkou. Druzi v nich četli výkřiky hněvu, vyznání lásky, sprosté rýmovačky nebo podpisy a značky těch, kteří chtěli dát jiným najevo, že tu kdy vůbec byli. Bláto bylo

rozčvachtané od spousty nohou, obutých i bosých.

Táhli stokou tam, kam je nabádal Myšilov. Druid držel stopu. Alespoň to tak navenek vypadalo, že je o svém správném úsudku neochvějně přesvědčený. Možná snad i umíněný. Pokud však v nitru choval nějaké pochyby, nedával je navenek jakkoli znát. Nurnští minuli nesčetně odboček a výpustí. Kromě několika notně již zamřelých mrtvol obíraných krysami však dosud nenalezli nikoho živého, nikoho, koho by mohli vyslechnout. Krysy vůbec neměly strach, byly spíš drzé a dotěrné. Na zetlelou kořist si zjevně činily nezpochybnitelný nárok a byly ochotny to dát vetřelcům zfetelně najevo. S několika krysími hejny se Nurnští museli bít, museli dokázat, kdo je tady nadřazený.

„Jako za starejch dávnejch časů...“, pravil Bolbuch, když otíral rudou čepel o hranu boty.

„Jako malej kluk jsem ty starý příběhy doslova hltal“, přiznal Gerllod, „Starý družinový kroniky...“.

„Chodby a křižovatky, bahno a smrad... Naslouchání, postupy bojem...“, děl dál trpaslík, „Krysy semka a krysy támhle. Hromady krys. Hromady jinejch věcí“.

„Stopy na klikách“, odhalil prořídle dásně Klabzej Myšilov.

„Zelený hleni“, přidal se Yasper.

„Zelený ploštice...“.

„Plísňe fialový třebas...“.

„A starý mrtvolý s kořistí po zteřelejch kapsách“, přitakal Menhorian Blathel, „A moudrý proroctví vytesaný do kamennejch zdí...“.

„Jako tady“, ukázal Horác na bílý kostrbatý nápis, „Smrd baronu slava dyjegu“.

„Nebo tady“, uchechl se Ramar, „DYJEGO = N.P.N.V.N.V.V“.

„To nejsou proroctví, to jsou výkřiky. Výkřiky zoufalství“.

„I výkřiky zoufalství najdeš v kronikách...“.

„Na mě nekoukejte, já ty vaše kroniky nečet“, ohradil se Zemikosa, „A bohové vědí, že je číst ani nebudu“.

„A to jako proč?“.

„Protože prostě já na nějaký krávovinu nemám čas“.

„Není někdy dobrý vědět o věcech, co byly, abys snáz pochopil věci, co jsou?“.

„Věci, co jsou, prostě jsou. Věci co nejsou, jsou krávoviny!“, chytil se za hlavu Zemikosa, „My jsme tady, voni jsou někde tam. A my je deme vykdylit, jinak vykdyleji voni nás. To je moje kronika, chápete? Kronika Zemikosa. Krtena moudrostí. A je tak jasná, že jí nemusim ani

číst, ani psát. Tak moc je vona jasná“.

„Tak moc je vona jasná...“, smutně pokýval hlavou kouzelník.

„Jo. Jak říkám...“.

Ozvěna tříštila zvuky do zrudné kakofonie a dávala tušit, že tam před nimi, nepříliš daleko, se nalézá nějaká obrovská podzemní prostora. A že je v ní spousta lidí. Bolbuch nařídil zhasit lucernu. Nurnští si šeptem dohodli formaci a způsob útoku. Šlo především o to správně identifikovat a zajmout Dyjega. Když oči Nurnských navykly temnotě, seznali druží, že prostora vpředu bude zřejmě sice spoře, ale přesto poutivě osvětlena.

Nurnští druží se blížili velice pomalu. Opatrně našlapovali, aby je neprozradilo čvachtání bláta nebo nějaký zbrklostí zapříčiněný překotný pád. Tažení hlaholem prošli esovitě se vlnící chodbou. Světlo šlilo, zrcadlilo se v zorníčkách přihlížejících krys.

„Je tam asi dost lidí, budou to jatka“, poklepal vůdci na rameno Ramar.

„Až poznáme Dyjega, bafneme ho a vyvlečeme ven, do chodby“, sykl Bolbuch ke Gerllodovi, „My dva ho bafneme“.

„Jo, bafneme“.

„A vyvlečeme...“.

„Jo“.

„Vostatní to budou krejt palbou...“.

„V chodbě se zašpuntujeme a přeskupíme“, přitakal Moskyt na souhlas.

„A uvidíme, co dál“.

„Jasně“.

Vůdce zdvihl zaťatou pěst na znamení naprosté obezřetnosti. Kumpanie se se zbraněmi hotovenými ledva šourala vpřed. Střelci s kouzelníky se také připravili. Až čelo vyrazí, budou se muset držet blicům těsně za zády a v pravý okamžik se rozvinout a pálit po všem nepřátelském, co se jen hne.

Jestli muž, jehož Nurnští označili za Dyjega, byl skutečný Dyjego, to už se dnes s naprostou jistotou sotvakdo dozví. Ale kumpanie se nakonec usnesla, že to byl on, vůdce Aregské tlupy. Hbitý mužík s černým knírkem a tmavýma, poněkud pidlavýma očima. Když Nurnská družina vpadla do velké prostory, jakéhosi soustočí s klenutými stropy, všimli si druží na protilehlé straně hloučku osob, kterému vévodil právě tenhle snědý chlápek. Ti lidé, a Dyjego snad nejhlasitěji, se dožadovali odpovědi od dvou lamentujících mužů. Dalo se jenom předpokládat, že se jednalo o vzrušenou debatu nad neblahými zprávami z

nočního uvítání markýze Rudena na sildenské cestě. Dyjego vřískal vzteky.

„Šťára!!!“, zaječela nějaká žena zleva.

V podzemním sále se to začalo hemžit. Nurnští rychle pochopili, že jejich očekávání se naprosto minulo s realitou. Tato sluj lůzy, tohle odporné hnízdo, bylo možná základnou Aregské bandy, ale zároveň bylo i útočištěm lidí bez domova, chudáků, žebráků, pouličních zlodějků, děvek ze ztemnělých průjezdů, prostě spodiny města. Na co Nurnští nebyli připraveni vůbec - na to množství žen a dětí. Ti chudáci v domnění, že na ně dopadla pěst mezičar barona Gallena, se zachovali tak, jak cítili za přirozené. Někteří ječeli a prosili o slitování, jiní se dali na zmatený úprk, další se postavili na chabý odpor proti panskému bezpráví. Byli tu ale i lidé, kteří zbraněmi všelikého druhu vládli velice hbitě, a ti svoji kůži nehodlali dát lacino. Do toho se někteří lidé v domnění, že udání chudinského brlohu přišlo od těch druhých, pustili do rvačky mezi sebou. Jedinou krátkou větou - zavládl nepředstavitelný chaos, soustočí naplnil burácivý ryk, slity z jekotu a řevu jednotlivců do něčeho nepředstavitelného a hrůzného. Dyjego Nurnským zmizel z dohledu.

„Nešmatej na mě, šmejde!“, zařval Yasper a bodl nějakého muže do žeber.

Jak se muž s chropěním sesul, jeho ruka vyklouzla ze Zámečnickovy kapsy jako zplhlý had. Nebylo možné váhat. Bolbuch vydal příkaz k útoku. Gerllod Moskyt a vůdce tedy začali klestit cestu, střelci a kouzelníci o krok za nimi a porozvinutí zahájili palebnou podporu. Nebylo možné zkoumat, kdo je kdo. Nebylo možné jakkoli váhat. Nurnští jako jeden celek, jako jednotlivý válečný stroj postupovali vpřed a kolem nich padala těla. Řev narůstal s kakofonií nabírala vyšších tónů. Kumpanie se probíla skrz stoku. Ramar vypustil sojku, aby měl Dyjega na očích, ale řev v podzemí byl natolik nepřehlušitelný, že ať zvolal cokoli, nikdo mu nerozuměl. Tak mezi magickými výboji, kterými posílal k zemi ty nejdotěrnější, alespoň gestikuloval, ukazoval směr.

Klabzej Myšilov přezbrojil na hůl, Zemikosa třimal meč dávno. Z pozice bezprostředně za blici už nebylo možné střílet. Každou chvíli někdo vadil, nějaká zmatená žena, dítě, zoufalý stařec. Rány padaly na všechny strany, kamkoli, bez rozmyslu. Někteří lidé však tou dobou zřejmě pochopili, že v patách Nurnským už žádní další Gallenovi žoldáci nepřítáhnou a že cesta ven je snad volná. Tím pádem se proud lidských těl počal poněkud usměrňovat, přetlak pozvolna klesal a začal působit pomyslný protimagnetismus Nurnského soustrojí. Tím se postup Nurnských zrychlil.

„Dyjego!“, vykřikl Menhorian Blathel a

směr označil žlutým výbojem.

Nějaký muž rozhodl paže a svezl se na zem. Za ním se zjevila zloduchova přímoudlá tvář. Jeho pidlavý pohled dštil nenávistí.

„Vpřed!“, zavelel Moskyt tak, jak tomu byl zvyklý z armády, „Vpřeéd!“.

Bolbuch také chtěl zvolat něco euforického, ale nedostávalo se mu dechu. Tak aspoň koule očima a chrčel. Ach, bohové, jak ten starý muž euforicky chrčel! Jako vzteklý jezevec!

Nurnští konečně stanuli před Dyjegem. Jeho muži, do té doby svírající jej ze stran, se kupodivu roztoustili.

Bolbuch zahýkal a blýskl bělmem.

„Lehni na zem, chlíve“, přeložil vůdcův příkaz Gerllod Moskyt.

Dyjego zapídlal očima a strnul.

Přišlo to tak bleskurychle!

„Doprdele...“, zaklel Yasper Zámečnick, který tyhle věci důvěrně znal.

Gerllod Moskyt zalapal po dechu a zhroutil se. Bolbuchovi to trvalo o trochu déle. Několik úderů srdce starý trpaslík nechápavě zíral na čepel nože, trčící mu z boku. Tam, kde nebyl krytý plátem a kde se na spodní haleně rozlil rudý květ. Ty čepele musely být otrávené.

„Zbite jich jak psy!“, štěkl Dyjego a uhladil si knírek.

Aregští se zase semkli před svým vůdcem.

„Doprdele!“, zaklel Yasper podruhé.

Situace se poněkud změnila, a to v boj muže proti muži. Bez základního pilíře družiny už nic nebylo tak jasné jako dřív. Šlo do tuhého. Nastal boj na život a na smrt. Dyjego odcházel někam pryč. Nezbylo, než aby se o něj postarali kouzelníci. Sojka nabrala směr a těsně kopírovala klanutý strop. Potom zmizel Menhorian Blathel. Hned po něm Ramar. Horác Lipový našel konečně dobrý úhel pro střelbu a poprvé dnešní noci se přesně zorientoval v situaci. Byl si naprosto jistý tím, že ví, kdo je kdo, a tato jistota se promítla i v účinnosti střelby. Yasper, povzbuzený Dyjegovou ukázkou vrhu dvoubřitou čepelí, toužil dokázat Aregským, že i on je původem kluk z ulice, že i on něco umí. Hrábl do závěsů s nožovými pouzdry a metl. A potom zas. Zašilhal očima a uhladil si knírek, který mu scházel. Jako Dyjego. Lepší než Dyjego.

Skutečnost, že Dyjego vešel do chodby, to Nurnští zaujatí tvrdou šarvátkou nepostřehli, respektive i kdyby snad nakrásně ano, bylo by jim to v dané situaci srdečně jedno. Že se odtamtud několikrát pestrobarevně zablesklo, toho si možná někdo i všiml, ale nebyl prostor dávat to do jakýchkoli konkrétních souvislostí. Menhorian

Nocturno se ještě stihl připojit k boji, když poslední z Aregských definitivně marný boj vzdali a jejich pokoutné duše došly konečného osvobození ze svazujících tenat těla.

Druzi odložili zbraně a rukama zapření o kolena ryčně oddychovali. Z ran jim črčela krev. Tou dobou už podzemní soustočí opustili všichni, kdo měli příležitost. Ti zbylí byli mrtví. Smrdutým soustočným vzduchem se nesl slabý delirický nářek umírajících, ale bylo jisto, že takoví nejsou stavu podat žádných svědectví. A že jejich duše se už vyprošťují, neúprosně derou ven. Hřeznutí duší.

Ramar vybíral sojce z peří sanytr, který na ní ulepěl, když se otírala o strop. Sanytr a plíseň. Taký něco mastného. Sojka vypadala zuboženě a Ramar měl ustaraný výraz.

„Co Dyjego?“, zeptal se Yasper s obavami i zájmem současně.

„Na uhel“, pokrčil omluvně rameny Menhorian Blathel.

„Co ty dva?“, ukázal na družinové válečníky Horác Lipový, „Dejchají?“.

„Dejchají... voba dva“, řekl Myšilov, „Bohové zaplaťte“.

„Tak proč jsou tak černý v ksichtě?“.

„Jed, hobite, je zatrolená věc“, pohladil se po pleši Zemikosa, „Ten parchant házel votrávený kudly“.

„Dobře mu tak, parchantovi zákeřnému, že je na uhel...“.

„Tam vzadu, kde je parchant zpopelněnej, je takovej kumbál“, řekl Ramar, „Mohli bysme se tam přesunout a prohledat to tam“.

„Jo“, souhlasil barvířův syn, „Bafneme ty dva zcepeněly a vodvlečem je do kumbálu. A potom...“.

„Počkáme, až zbělají?“, odušil hobit Horác.

„A potom kumbál prohledáme. Kvůli va kořisti...“.

Zemikosa cítil povinnost se o věci postarat, když Numští dočasně přišli o velení.

„Yasper vodkrágluje kňouraly, už mě z nich bolí hlava...“.

„Dobře“.

„Druidskej bafne malýho tlustýho, já bafnu velkýho tenkýho“.

„Sám?“.

„Ramar, Menorian pomůžou...“.

„Jo“.

„Libovej svítí... Lucernu, křesadlo máš?“.

„Mám...“.

„Tak křesej“.

„Tady mám...“.

„Jdi s tím vohněm vode mě dál!“.

„Proč?“.

Ramar ukázal na bílé fleky na ptačím peří. Horác pochopil. Zbavit sojku nánosu si vyžádá ještě nějaké úsilí.

„Sanytrovej pták“, bručel si pod vousy Zemikosa, když vlek velkého tenkého, „S tím by se daly dělat věci... Sanytrovej pták a doutnák. Tomu bezmegu bych říkal Krten. Po matce“.

* * *

„Dyjego je na uhel a kořist nestojí za řeč“, hlásil Zoltar Zemikosa otupělému vůdci, když předával zpátky velení nad skupinou.

„Du... důkazy žádné?“.

„Důkazy nejsou kořist. Našli jsme jen nějaký krávvoviny, už hodinu se v nich tam vzádu hrabe Blathel s Ramarem“.

„Já tomu nějak ne... nerozumím...“, sykl bolestí Gerllod Moskyt, „Jaký krávvoviny?“.

„No krávvoviny, přece“, povzdychl si Zemikosa.

„Zemikosa má na mysli písemnosti. Věci, co nejsou“.

„No dyk to říkám. Krávvoviny“.

* * *

Zajatce se tedy Numským získat nepodařilo, ale byly tu hlavy, spousta hlav. A Horác Lipový měl nějaké pytle, entusiasmus a znal cestu k Efengovu domu. Stačilo jenom jít od mrtvoly k mrtvole a usnést se, zda ten či onen trup patří Dyjegovu pobratimu, či nikoli. Zoltar Zemikosa a Horác Lipový se do rozhodčí skupiny přihlásili dobrovolně, Yasper to dostal od vůdce příkazem, aby skupina čítala lichý počet hlasů a nedostala se při hlasování o vině či nevině do patové situace. Zemikosa převzal nad skupinou záštitu a vytýčil za cíl nekompromisně naplnit pytle. Poněvadž plné pytle bylo možno považovat za jistý druh nejisté kořisti. Zbytek Numských se sešel nad tím, co objevil Menhorian Blathel. Snažili se dohodnout, co by mohlo a co naopak nemohlo být považováno za nesporný důkaz.

Některé písemnosti z tak řečeného Dyjegova kumbálu ukázaly, že Dyjego možná byl vůdcem Aregské tlupy, ale dost možná neměl na směřování její činnosti až tak výhradní vliv. Prokázalo se, že Dyjegův kumbál možná nebyl zas až tak Dyjegův. Minimálně některé písemnosti dokládaly, že někdo z okruhu Dyjegových nejbližších byl v přímém styku s kalonskými státními strukturami a že byl také za svou činnost z kalonské pokladny vyplácen. Výplatní listiny a korespondence svědčily o tom, že Dyjegova zločinecká síť byla infiltrována a využita, a její soustředění tak přesměrováno na struktury a představitele státní, tedy vlanderské moci. Cílem musela být politická destabilizace oblasti a narušení či úplné ochromení obchodu. Bylo tedy nesporné, že Dyjego měl vedle sebe, ať vědomě či nevědomě,

kalonského našeptávače, který byl přímo řízen cizí mocností. Numští měli konečně v rukou důkazy, po kterých prahl Hion Turgus. Škoda, že identita našeptávače zůstala nerozkyta a že nemohl být podroben soustředěnému výslechu. Na druhou stranu byl zřejmě mrtvý a jeho hlava se s velkou pravděpodobností nalézala uvnitř jednoho z pytlů Horáce Lipového. Stačilo si jen vybrat.

* * *

„Chlív nebo chudák?“.

„Chudák“.

„Krávvovina. Chlív to je. Chlív, co se za chudáka vydává“.

„I po smrti?“.

„Má chlívskej pohled. I po smrti. Co myslíš ty?“.

„Nevím...“.

„Nevím neplatí. Nevím je krávvovina.“

Bud'to chlív anebo chudák“.

„Asi spíš chlív...“.

„Tak jo. Horáci, krářej“.

„Jo“.

Rebélie je špatná věc

Numští vylezli z kanálů a táhli ztichlým nočním městem. Drželi se postranních uliček. Sojka varovala Ramara před pohybem strážních hlídek a ten zase varoval Numské. Kdyby je vojáci potkali, bezesporu by je bez diskusí zatkli. Vypadali příšerně. Páchli močí, výkaly a žluklým bahnem. Vlekli po zemi čtyři pytle, ze kterých črčela krev. Mířili k Efengovu domu. Když vzburcovaný komorík pochopil, že tihle lidé v žádném případě neodtáhnou a nepřestanou bušit do vrat, uvolil se, že tedy pána vzbudí, ale ten že zajisté nebude rád. Bylo načase probudit kapitánův hněv. Kapitán Sabg ale některé z Numských kupodivu poznal, hlavně toho zmateného hobita, a vpustil je na dvorek. Převzal hlavy, nezaplatil, a na vrub pana Efenga pravil, že dotyčný se pořádně ještě nevrátil z posádky. Dovolil ale Numským se u kanálu umýt vodou ze studny. Voda byla ledová jako břit, ale v tomhle stavu by je do hostince, kde bydlí, jistě nepustili. Takže museli zatnout zuby i ti méně otužilí, jako například Menhorian Nocturno nebo Horác Lipový. Ani takový Yasper nepatřil k nejotužilejším, a Gerllod Moskyt už také od dob, kdy býval pouhým vojákem bez hodnosti, značně zpohodlněl. Jenom Klabzej Myšilov pravil, že se mýt v žádném případě nebude, že raději oschne a opadá. Jako strom. Stál si za svým, že ztvrdlá krusta bláta, ať třeba jakkoli zapáchá, má svůj nezanedbatelný ochranný význam. A až jej pozbyde, sama se odloupe. Z porušení podstaty látky, z vůle přírody. Vůdce beznadějně zavyl a mávl rukou.

* * *

V hostinci U valounu, kam se nad ránem dopotáčeli uondaní jako psi, si Numští dopřáli zaslouženého odpočinku. Nabrat nových sil věru potřebovali, proto vůdce vyhlásil dvoudenní volno. Vzhledem k tomu, že žádné zkazky o tom, co se událo tam dole, na povrch nedorazily, respektive Numským se žádný náznak pozdvížení či reakcí na masakr v kanálech nedonesl, neměl vůdce důvod platnost příkazu zkrátit. Během té doby, užívající si teplé stravy a pohodlí, se druzi umluvili, že po zkušenosti s panem Dyjegem ponechají pana Lý poněkud stranou a vynasnaží se raději zakousnout do menšího sousta. A tehdy přišla řeč na Dagsonský hvozď, respektive Bukodubskou oblast.

„Leon Buřič a jeho cháška, to je volba jistoty“, souhlasil Gerllod Moskyt.

„Myslím si, že lidi kolem Buřiče jsou spíš rebelanti“, namítl Menhorian, „Nespokojenci“.

„Rebélie je špatná věc...“.

„Špatná, ale ne naše...“.

„Turgus platí za Buřiče, tak zabijeme Buřiče“, houkl Zemikosa, „Kdo platí, ten velí“.

„Pravda je, že se říká, že tam mizeji lidi“, vzpomněl si Yasper, „A to už je vážný obvinění“.

„Co když nemizejí?“, namítl Ramar,

„Co když prostě prchají? Co když se prostě bojeji a prchají?“.

„Prchají za Buřičem?“.

„Třeba za Buřičem. Je pak naše věc po něm jít?“.

„Rebélie je špatná věc“, zopakoval znovu Moskyt.

„Přesně tak“, přitakal Zemikosa, „Naše věc je kořist a kořist je Buřič. Tak to prostě je“.

„Dyt' ho nemusíme hnedka mordovat“, navrhl vůdce, „Když se vydá dobrovolně, bude před Efenga jako víceméně svobodnej muž“.

„Ty by ses vydal, kdyby na tebe vlítli takoví, jako my?“.

„Asi ne“.

„Ale volbu má...“.

„Jo, to má“.

„Jak toho Buřiče plánuješ hledat?“, zeptal se opatrně Klabzej Myšilov.

„No jak?“, pokrčil rameny Bolbuch,

„Vlezem do toho lesa a budem stopovat. Spolyhám na tebe, druidskej... a na Ramarova animália ovšem“.

„Pocouráme se po lese, posbíráme nějaký houby“, usmál se Horác Lipový, „Uklohníme kuláš...“.

„Kuláš nebo nadivoko. Nadivoko spíš...“.

„Střelíme srnu třeba do toho kuláše“, přidal se Yasper, „Zatáboříme v divočině... a pěkně v tichu a poklidu si na toho Leona Buřičů

počítáme”.

„Jak lovci”, zamnul dlaně Zoltar, syn barviře.

Myšilov zesinal a připomněl druhům, co se o Dagonském hvozdu povídá. Co jim vyprávěl pan Turgus a co potvrdili mnozí další. Připomněl druhům zkazky o oživlých stromech, tak řečených huornech. Vysvětlil, co jsou tahle staletá stvoření zač a kdo jim obyčejně vládne. Druid. Muž samotář, muž značné moci. Muž rozmrzelý a zapšklý.

„Druidi jsou nejhorší nepřátelé”, vztyčil varovně prst Myšilov.

„Zvlášť, když jim někdo šáhne na smru nebo kopne do houby”, uchechtl se Zemikosa.

„Já tam rozhodně nejdu”, zavrtěl hlavou druid.

„Počkej, my tě potřebujem...”.

„Ne!”.

Po jisté době přemlouvání se Klabzej nechal umluvit, že ke kraji lesa by se odvážil, možná i trochu hlouběji, ale že při vycílení prvního náznaku nesouhlasu nebo nepřátelství ze strany hvozdu se obrátí na kramfleku a odpeláší pryč. Myšilova nemělo smysl přemlouvat, zatvrdil by se ještě víc. To o něm bylo všeobecně známo. Numští tedy nad mapou poněkud přehodnotili plán. Pátrání po Leonu Buřičovi a jeho kumpánech začnou ve vesnici Buk, nalézající se na jihovýchodním cípu lesa. Vyrazí tedy po sildenské cestě na jih, odbočí na východ přes planinu přímo lesu a k Buku budou pokračovat po jeho hranici. Cestou se pokusí hledat známky čehokoli podezřelého, včetně pohybujících se stromů a zlého druida.

Dagonský hvozd se táhl k východu do nedohledna. Numští jeli koňmo, v poklidu, užívali si horkého letního dne. Dělalí často přestávky, nebylo kam spěchat. Snažili se líným tempem především uklidnit druida. Ten ale vůbec klidný nebyl. Přestože dosud neobjevil žádný důkaz nebo alespoň tochu hmatatelnou známku věci, jichž se tolik obával, byl o jejich existenci o to více přesvědčen. Nepřátelský druid v jeho mysli nabyl formy velice prohnaného a po všech d'asech mazaného tvora, který si s druidem a jeho kumpány tam na hranici lesa pohrává jako s loutkami, že i hvozd samotný je mu natolik podřízen, že své nepřátelství vůči vetřelcům tají ve svém nejhlubším a nejtemnějším srdci a není s to jej naprotiv svému vládci ani náznakem projevit. Myšilovovi chyběl důkaz a to samo se proň samého stalo důkazem. Neprokázání neexistence považoval za naprosto průkazný doklad existence a ševelivé mlčení hvozdu si vyložil jako aroganci moci. V tomto přesvědčení zůstal sice osamocen, ale jeho urputné přesvědčení vyvolalo jistě pochyby i v jiných. Numští začali být ostražití a už se přestaly ozývat

návrrhy na táboření v lese, sběr hub a lov srn. Původní plán, počítající s různými alternativami, se smrškl na cosi, co by se dalo shrnout jako: dojet do Buku a tam se uvidí. Navíc v tom horkém dni druhům značně vyprahlo a těšili se na pivo. Věřili, že v Buku nějakou slušnou hospodu mají.

Lovce Krand z Buku

Na lovce Kranda natrefili Nurnští čirou náhodou. Vlastně ta náhoda nemusela být nutně až tak čirá. Lovce Krand si totiž našel je. Tedy konkrétně Gerlloda Moskyta. Dost možná to vlastně nebyla vůbec žádná náhoda, Numští nejspíš sami upoutali jeho ostražitou pozornost. Včerejší pijatka v bukské nálevně byla neobvykle bouřlivá, zřejmě to bylo dáno únavou i vědomím rozporuplnosti jejich posláním. Numští se zhádali ohledně chodících stromů a záluďných druidů. A taky se hodně vyptávali. Až příliš. Na lidi, co mizejí v lesích, na rellské realie, na rebélii proti vrchnosti a samozřejmě na osobu Leona Buřiče. Myšilov, posilněný jalovcovou pálenkou, si neodpustil pokládat dotazy, jak to tady vlastně mají zařízeno s lovci, jestli se tu vůbec smí volně lovit a jestli se lovci odváží lovit v lese, když se tam ztrácejí lidi. Také ho zajímalo, jak vrchnost naloží s lovcem, který je udán. Nebylo pochyb, že slovo lovec chápe jako hanlivý dehonestující výraz, slovo lovec vyslovoval tak, jako by říkal pytlák. Někdo si vzpomněl, jak Turgus ondy vyprávěl o lovcích, co bohatým bere a chudým dává, a Menhorian upřesnil, že ten bláhový muž si nechává říkat Krand. Myšilov tápal v paměti, pak vytáhl z batohu notes, chvíli v něm listoval a potom pravil, že ten muž si nechává říkat lovec Krand z Buku, což je zvláštní, protože Buk se jmenuje právě tahle vesnice. Nikdo z místních o nějakém Krandovi pochopitelně jaktěživ neslyšel, ale ti dřevorubci se tvářili krajně nevře, asi nebyli na návštěvy z města zvyklí, na návštěvy cizáků pak o to méně. Bolbuch vycítil, že by tady mohlo dojít ke zbytečné bitce, zvláště když druid dotíral, jestli on tady někdo čirou náhodou nebude s pytláky spřažený, a závčasů zavelel k odchodu. Druzi sice remcali, ale zásadněji se nevzpěchovali. Asi půldruhé míle za vesnicí zapadla kompanie mezi křoviska. Byla teplá letní noc, chlapi si polehali tak jak byli, koně nechali volně se popásat. Vůdce těm nejstřízlivějším přidělil hlídky a záhy zachrupl. Ještě chvíli se ozývalo vtipkování na vrub lovce z Buku, ale postupně hovor vázl až utichl docela.

„Dojdu na dřevo a něco ulovím”, dýchł Gerllod Moskyt spícím vůdci do tváře, „Zahlíd jsem králíka”.

Bolbuch provalil bělmo a

nesrozumitelně zachrčel. Voják si ozvuk vyložil jako souhlas.

„Bude nadivoko?”, zívł Zoltar Zemikosa, ale oči neotevřel.

Alespoň pod víčky ať je aspoň ještě chvílku noc.

„Nadivoko... nebo ten kuláš”.

„Hlasuju pro nadivoko...”.

„Nežvahte, volové”, postěžoval si Yasper, „Chci ještě spát”.

Když zjistil, že je něco špatně, bylo už pozdě. Šíp jej zasáhl dřív, než zaslechl typický zvuk odpružené tětivy. Pustil náruč pracně posbíraných klacků, svalil se a odkoulel stranou. Stráž byla porostlá trsy hloží a trnek. Druhý šíp minul, dopadl tam, kde upustil otep. Nahoře na ostrohu zahlédl letmý pohyb. Někdo odtamtud slabě a rozverně pískl.

Gerllod zalomil šíp, který mu proklál předloktí a trčel na obě strany. Ten chlap měl nějaký krátký luk. Gerllod sykl bolestí a šíp zahodil. Hlavice byla malá, čistá. Stejně tak průstřel, který našťestí minul kost. Znovu zahlédl nahoře pohyb, muž měl zelený klobouk a mihl se neuvěřitelně rychle.

Chvilí se nic nedělo, tak se Gerllod vyhrabal do pokleku, posunul se o pět šest sáhů vlevo. Naslouchal. Ticho. Opatrně se zdvihł, ale než se stihl pořádně rozhlédnout, zaslechl zvuk tětivy a rozlévající se palčivou bolest v boku.

„Kurva!”, sykl a chytł se za bok.

Jakł padal, dalí šíp mu prosvítlél kolem hlavy. Ten chlap zase slabě zapískal, jakoby to celé byla jenom klukovská hra.

Gerllodovi bylo jasné, že ten chlápek v zeleném klobouku, co se nahoře přesouvá ve vysoké trávě, si z neznámého důvodu usmyslel přivodit mu pomalou, ale jistou smrt.

„Co po mně chceš?”, zvolal Moskyt a převalil se něholika kotouly doprava.

Kousł se do rtu bolestí, jak se šíp v boku zalomil. Další šíp prosvítlél travou. Gerllod pochopil, že mu jde o život. Že tam nahoře je šílenec, se kterým se nedomluví. Sebral veškeré odhodlání, vytrčil se a skočil plavmo vpřed. Potom se kutálel ze straně dolů. Na horizontu zasvítł zelený klobouček a pleskla tětíva. Potom chlapík spokojeně pískł a zase zmizel.

Gerllod Moskyt se vbelhal do ležení a způsobil mezi polehávajícími druhy poprask. Připomínal lesní strašidlo, oživlý keř, a to nejen klátivou chůzí a neartikulovaným chropěním. Kšticí měl rozsuchanou a plnou trávy a větévek, tvář rozdrázanou trny, jak se kutálel dolů, křoviska nekřoviska. Halena už dávno nebyla bílá, ale

zmokvalá krvavými koláči. Ze stehna mu trčel šíp. Ztratil botu, možná o tom dosud nevěděł. Hlas mu vypověděł službu, zoufale lomil rukama ve snaze vypověděť nevyhověditelné. Zhroutil se, snažil se popadnout dech. Druzi se kvapně chopili zbraní, druid přispěchal ohmatat zranění.

„Tam!”, zasténal Gerllod.

„Co se stalo? Mluv!”, sykl druid a vyňal ze záadří hojivý hnědotmel, „Potkals druida!?”.

„Tam!!!”, ukázal voják znovu směrem k

lesu.

„Ramare!”, křikł vůdce Bolbuch, „Moh bys to tam vomrknout?”.

„Moh...”, odvětil barbar a pískł na sojku.

Ta přestala odobávat zemního červce, který se marně bránil a kroutil, a jedním mocným klovnutím ukončila jeho život. Potom rozepjala křídla a vznesla se.

Myšilov rozžvýkal kus hnědotmelu a vmázł jej do krvácející rány. Potom pochvalně zabručel.

„Vidím ho”, řekl Ramar, „Chlap v zeleném klobouku a kamizole stejný barvy. Hnědý hozle...”.

Dlel v podřepu u připraveného dosud nezažehnutého ohniště, oči měl zavřené, dlaněmi si podpíral hlavu. Snažil se soustředit na proud vjemů mezi ním a animáliem. Snažil se vstřebat obrazy viděné z ptačí perspektivy a správně je popsat druhům.

„Pohybuj se dost mrštně... sem a tam, tam a sem... má luk a několik toulců...”.

„Druid?”, zeptal se Myšilov během žvýkání další dávky hnědotmelu, jež mu nehezky obarvila zuby.

Gerllod Moskyt zavrtěl hlavou. Ramar taky.

„Spíš loupeživej parchant... ale proč je sám? A kde má batožiny?”.

Ramar popsal, že muž se sice pohybuje jaksi zmateně a cik cak, ale že spíš než co jiného kopíruje Moskytovy stopy, když sbíral klacky na oheň. Vůbec mu nebylo jasné, proč to dělá, když musel dobře vidět, kudy voják uprchł. Potom se mužík přemístil k hromadě klacků a rozházel je do všech stran.

„Nic naplat, vyrazíme”, řekl Bolbuch, „Půjdeme v rojnici. A apeluju na vás na všechny - tentokrát bych prosil toho pána živýho. Takže vyzývám ke klidu vášni, jo?”.

„Jo”, ozvalo se sborem.

Vůdce se obrátł na Zemikosu a tázavě zdvihł bílé obočí.

„Jasně, jo”, odvětil alchymista, „Jo, jasně, že jo...”.

„Bohové!”, zaječel barbar Ramar a

otevřel doširoka oči, „Bohové!“.

Byl bledý jako stěna. Vyskočil, chopil se hole a rozeběhl se do houštin.

„Já ho zabiju, hajzla zelenýho!“, řval na celé kolo, „Já toho hajzla, přísambohum, zabiju!“.

Vůdce Bolbuch zavelel k útoku.

* * *

Ačkoli byl lovec Krand mrštný a všemi mastmi mazaný, s rozzuřenou rojnicí Nurnských se nemohl měřit. O to menší měl šanci, když seznal, že mezi těmi muži jsou i kouzelníci. Měl by určitě jistou naději, kdyby se závčas rozhodl vzít nohy na ramena a zmizet v lesích, ale po snadném vypořádání se s Gerllodem Moskytem a Ramarovou sojkou se cítil až moc na koni. Když se pak rozhodl pro útek, bylo už pozdě. Menhorian Blathel jej spoutal kouzlem chvíli poté, co se mu podařilo teleportovat do Krandova týlu, odkud lovec žádný nápor rozhodně nečekal. Když lovci vypověděly údy poslušnost, pocítil čiré a ničím nezfalšované překvapení. Přesto stihl Nurnskou rojnicu notně potrápít přesně a efektivně mříenými střelami.

* * *

Lovec Krand bezesporu trpěl mírnou formou duševní retardace.

„Vyklop, co jseš zač, zelený panáku!“, houkl Zoltar Zemikosa a pohládl nůž po ostří.

„Jsem Krand“.

„Jakej, u všech čmoudů, Krand? Vodkad' seš!? Co jseš!? Mluv!“.

„Jsem lovec Krand z Buku, pánové. Znáte mě dobře. Každý mě tu zná...“.

Bylo zvláštní, že zajatec se po prvním šoku se svojí nepřítelš nadějnou situací smířil a ztotožnil, a teď jako by se v ní zcela vyžíval. Přiznal se, že žije v lese, takřkajíc z ruky do úst, a bojuje osamělý boj proti vrchnost, proti všemu, co sem nepatří. Druzi postupně dospěli k přesvědčení, že tomu Krandovi se muselo stát něco hrozného, že se kvůli tomu pomátl na rozum. Působil jako velké dítě, jeho odpovědi byly nevyhýbavé, přímé a dětsky otevřené. Tak se Nurnští dozvěděli, že žádný druid není, že historky o pohyblivých stromech jsou smyšlené. Jediným, kdo tomu zatvrzele odmítal uvěřit, byl Klabzej Myšilov. Na Gerlloda Moskyta zaútočil Krand proto, poněvadž v jeho očích kradl dříví, jež mu jako cizákovi nepatřilo. Vůdce oni všichni sem nepatřili, neměli právo vstoupit do Buku a urážet jeho obyvatele svým nadřazeným hulvátstvím. Tak se lovec odhodlal jako mnohokrát dříve cizáky vytestat a přechytračit, oloupit a potěšit chudé. Cítil se být legendou. Slavným lovcem Krandem z Buku. Zkazky o něm znali i v Aregu. A jistojistě i v Kiltu. A jistě se roznesly i v cizích krajích.

Při Krandově výslechu, který však více připomínal vyprávění u táborového ohně, vyšlo

najevo, že les je sice bez druida a huornů, ale stal se útočištěm Leona Buřiče a těch, kteří k němu zběhli. Zběhové se rekrutují především z mužů z dřevorubeckých táborů, kteří nějakým způsobem dospějí k názoru, že s Buřičem jim bude za méně lépe. Lovec Krand ale s Buřičem zřejmě neměl mnoho společného, poněvadž pravil, že narozdíl od jeho ušlechtilého zámyslu, kdy se staví na odpor cizácké vrchnosti, Leon Buřič bojuje proti všem. A navíc ho nikdo pořádně nezná. Na stopy Buřičových lidí prý lovec Krand po bukodubských lesích naráží neustále.

Nurnští se usnesli, že toho podivína zde už k ničemu nepotřebují a že kdyby se jim ho zželelo a pustili jej jakožto blázna na svobodu, měli by záhy opět jeho šípy v zádech. A navíc - Ramar za odstřel milované sojky požadoval jediné - smrt. Smrt prostou slitování.

„Víš, co je to nadivoko?, protáhl významně Zoltar Zemikosa, když pochopil, že výslech skončil.

„Nevím, cizinče...“.

„Na nadivoko jsou potřeba hlavně tři věci... Bláto a voheň...“.

Pomalou počítal na prstech a levačkou se drbal v zátylku.

„Vobojí tady víceméně dáme dohromady...“.

„A ta třetí věc?“, zeptal se lovec Krand z Buku bezelstně.

„A ta třetí věc...“, ukázal prstem Zemikosa, „Je právě to nadivoko...“.

„Ne!“, houkl vůdce.

Druzi naň tázvavě pohlédli.

„Popravte ho, u všech d'asů, někdo normálně...“.

Sůl

Družina se vrátila do Buku. Potřebovala sůl, hodně soli. Horáci Lipovému se u sedla houpal pytel, z nějž tekla krev. Byla to krev lovce Kranda, kterého Horák popravil a dekapitoval. Jenže bylo horko a návrat do Aregu se mohl protáhnout o mnoho dní. Proto vůdce rozhodl, že propřístě se už budou brát výhradně hlavy význačných osob, ostatní osoby budou pouze zaznamenány na podrobný popisný seznam. I tak bylo nutné hlavy Kranda a případných dalších význačných osob nějak zajistit proti hnilobě. Někoho napadlo, že když se dají solit ryby, měly by se dát podle všeho solit i hlavy, že je to sice takový zoufalý nápad, ale mohl by alespoň trochu vyjít. Aby se nemusel Horác Lipový táhnout za družinou v uctivé vzdálenosti. Jenomže tolik soli, kolik bylo třeba, se mezi Nurnskými nenašlo. Proto padl návrh vrátit se do Buku a sůl si vzít. Dalo se tušit, že tolik solik,

kolik bylo odhadem potřeba, vesničané dobrovolně nevydají, a že bude třeba pustit trochu hrůzy.

„Lidi!“, rozezněl se Zemikosův hlas náměstím, „Lidi, poslouchejte!“.

Ozvěna alchymistova naléhání se tříštila o zdi okolních budov.

„Nedaleko vaší vsi byl polapen zbojník jménem Krand, též řečený Lovec...“.

Horác vyjmul leb a zdvihl jej nad hlavu.

„Byl polapen a z vůle barona Gallena popraven...“.

Několik lidí vylezlo na zápraží a civělo jako u vytržení.

„Ta hlava musí být dopravena k baronovým rukám v dobrém stavu... a na to potřebujeme... sůl“.

Zemikosa si řečnění před publikem užíval. Řečnil rád.

„Kerou nemáme...“.

Lipový přivázal pytel s Krandovou hlavou zpátky k sedlu a utřel si ruce o poníkův bok.

„Lidi, pochopte to... My tu sůl potřebujeme!“.

Bolbuch sestavil výběrčí oddíl. Nurnští

byli rozmrzelí a šel z nich strach. Nejstrašnější působil snad Ramar. Byl bledý a od tragické smrti milovaného animalia nepromluvil.

„Jak říkám. My tu sůl potřebujeme... a my si jí taky vezmeme...“.

Alchymista se usmál a rozpráhl ruce ve všeobjímajícím gestu.

„Dejte nám tu sůl, lidi... A my hned vodejdeme... Slovo muže... Čestně...“.

Bolbuch kývl hlavou a výběrčí oddíl vyrazil k prvnímu domu. Zachřestily tasené zbraně.

Vesničané, i když někteří z chlapů by mohli skály lámat, kupodivu neprojevíli žádný odpor. Možná tak moc byli konsternovaní řečí holohlavého muže, možná tak moc byli zaskočení úmrtím lovce Kranda z Buku. Legendy. Možná proto, že ti cizinci si nenárokovali nic jiného, než sůl.

S vybranou solí Nurnští odcvālali do vesnice jménem Dub, rozkládající se několik mil od Buku na severní hranici lesa. V Dubu dovybrali zbytek soli, tentokrát za úplatu, a zaplatili ustájení koní. Najít úkryt Leona Buřiče se vydali pěšmo.

Zasmrádá to čím dál víc

Úkryt Leona Buřiče a jeho lidí našel druid. Sice pořád nevěřil, že hvozd není ovládán záludným konkurentem, ale už se bukodubské části lesa tolik neobával. Vždyť lovec Krand se tu celá léta proháněl zcela bezostyšně a Buřič se svými dřevorubci také. Myšilov věřil, že zlý dagonský druid by bezesporu mohl uzavřít nějaké teritoriální

či jinak výhodné dohody s rebely, ale pokud se jejich jádro mělo rekrutovat převážně z lidí tyjících z těžby dřeva, existence jakékoli dohody ztrácela v jeho očích na realnosti. Také nevěřil, že by si pán lesů pustil do revíru lovce. Žádný druid, byť sebezapšklejší a sebenepřátelštější, ani jeho pravý opak, by se nezpřonevěřil prapodstatě druidství. O tom byl Myšilov skálopevně přesvědčen. Přišel tedy s vysvětlením, a zdálo se, že mu upřímně věří, že dagonský druid vládne jádru hvozdu, jeho prastaré západní části, a bukodubskou oblast laskavě přenechává místním lidem k hanobení jejich sekerami a neuctivou přítomností. Aby netříštil síly. Díky tomuto vysvětlení byl ochoten do bukodubského lesa vstoupit a dokonce i čarovat a pokusit se se zhanobenou částí lesa spojit. To byla dobrá zpráva pro ostatní družiníky. V situaci, kdy přišli o Ramarova animalia, by totiž byli odkázáni pouze na občasné stopování či zoufalé pokusy na někoho v lese nahodile narazit. Víceméně by asi neměli mnoho šanci na úspěch. S druidem v řadách to však bylo úplně jiné.

Menhorian Blathel měl nejspíš pravdu. Tihle lidé nesloužili Kalonu, tihle lidé nesloužili Vlandrámy. Tí sloužili sami sobě, slepila je dohromady bída válek a ochromeného obchodu, beznaděj a bezvýchodnost dlouhodobě se horšící situace v zemi. Byli to zoufalci, skrývající se v lesích a vydávající se ven z lesa jen kvůli obstarání obživy. Kvůli zásobám na zimu, kvůli přežití. A bláhové odplatě ovšem, odplatě každému, koho považovali za součást jsoucné danosti, koho činili alespoň zčásti zodpovědným za zbídačení venkovského lidu. A teď proti nim táhli po zuby ozbrojení cizinci, v jejichž středu krácel druid, který už pochopil, že v této odlehle části lesa je sám. A že les s ním promlouvá, že jej vede. K nim, k rebelům skrývajícím se v jeskyních a ničeho netušících. Buřičovi muži netušili a ani nemohli tušit, že jejich dny jsou sečteny a že za jejich zánikem stojí les, právě ten, který jim dal na tak dlouhou dobu bezpečné útočiště, který jim skýtal úkryt, potravu a teplo ohně.

* * *

Nejdříve překvapili hlídku. Vartující vzbouřenec dřepěl na pařezu, dýmil z fajky a naslouchal zvláštnímu šumění lesa. Připadalo mu tak nějak jiné než dřív. Přemýšlel, co mu na tom ševelu připadá tolik zvláštní. Potom ucítil tlak na hrudi, zakašlal, v ústech ucítil kovovou chuť krve. Z hrudi mu trčely dva šípy. Když se bez hlesu svalil, zahlédl nohy mužů, bězících k němu. Pak se všechny tvary a barvy rozpily do neurčita.

* * *

Lesní terén tu byl poměrně nepřehledný, zem tu jako jizvy v kůži brázdily úzké hluboké kaňony. Leon Buřič si pro svou skrýš nemohl

vybrat lepší místo. Nurnští usoudili, že skryš bude zbudovaná někde tam dole a hlídky budou rozesety tady kolem. O strategii se nemuseli nijak dohadovat. Byla jasná - pobít v tichosti hlídky a potom obklíčit jádro Leonovy bandy.

Hlídky pobili bez zbytečného hluku - ti muži neměli ani ponětí o nějakém hrozícím nebezpečí. Stačilo, aby se střelci připlížili a postříleli je. Vartující muži neměli ani zbroje.

Kumpanie ležela u hrany kaňonu a shlížela na Buřičův tábor. Mohlo tam být tak patnáct mužů. Kaňon připomínal jemně zdeformovanou kapku. V nejužším místě se zafézával do skály, v níž zel tmavý otvor. Vzbouřenci přebývali v primitivních chatrčích, ale ty využívali zřejmě jen v letních měsících. Za zimy a deště nejspíš přespávali v té díře. V chatrčích by zimu v žádném ohledu nemohli přežít. Bolbuch se poradil s Gerllodem a přednesl plán. Nurnští se rozmistí podél širší strany kaňonu, kde byl terén převážněji hlinitý a sráz méně příkrý. Na vydaný signál se úderná čtveřice vrtí dolů. V patách se jim pohrouží kouzelníci a podpoří je dole magicky.

„Rychlost, chlapi... Na mně a na Gerlloda hlavně“, sykl vůdce.

„Hyperio...“, přitakal Nocturno na srozuměnou.

„Hm“, řekl Ramar.

„Horác a Yasper, každej ze své strany po hraně o pár sáhů před náma“, naznačil oběma pažemi Gerllod Moskyt, „Křížová palba...“.

„Křížovka. Rozumim...“.

„Horáci...“, zdvihl prst voják, „Palba před náma, ne do nás...“.

„Já to přece chápu...“, přikývl dotčeně Horác Lipový.

Yasper Zámečník mrkl na srozuměnou.

„Kdyžtak ho prostě skolim...“, pravil nakonec.

Za mocného válečného řevu se Nurnští skutáleli ze srázu a srotili do formace. Za jejich zády se vztyčili kouzelníci a vyštěkli zaklínací formule. Do Gerlloda a Bolbucha jako když vletí hejno vos a už se hrnuli vpřed. Půlkrok za nimi rozvinutí Myšilov se Zemikosou, každý z jedné strany. O dva kroky dál kouzelníci hotovení pražit blesky a postrkující se, kdo bude stát za Bolbuchem. Bolbuch, jakožto trpaslík malého vzrůstu, byl totiž u kouzelníků oblíbený. Kouzla se přes něj posílala dobře a bez velké rizika, že skrz něj někdo projde. Stát Bolbuchovi v zádech měli v oblíbě i družinovní střelci, ti, jejichž hlavy teď čnely nad oběma okraji srázu. Ti právě zahájili křížovou palbu. V ležení Buřičovy bandy zavládl chaos.

Buřičovi lidé byli tvrdí chlapi. Čím však vládli z hlediska odhodlání, to jim scházelo z pohledu vybavení. Ti muži víceméně neměli zbroje, nejoblíbenějšími zbraněmi byly všeliké upravené cepy, sochory s hřeby a dřevorubecké sekery. Už z jejich zmatečně postavené obrany bylo zřejmé, že se jim nedostalo ani pořádného výcviku. Pro Nurnské byli sice ztvrdlý, ale živý katelným soustem. A jako ztvrdlý pecen se pod soustředěným náporem zbraní Nurnských drolili a rozpadali na menší a menší hroudy, až z nich nakonec nezbylo víc, než chlebová drť. Nurnští druzi sice utrpěli pár nepěkných šrámů, ale s těmi se vypořádá hnedotmel a lesní magie. Nikdo nepadl a to bylo hlavní. Rutinní výslech těch málo přeživších potvrdil totožnost Leona Buřiče, předsedle domněnky, avšak nepřinesl nic závažného. Snad kromě informace, že baron Hyumin Gallen, dosazený vládce Rellu, je pokrevním synovcem krále Haakena III.

„Já to prostě nějak nechápu...“, posteskl si Menhorian Blathel, když družina čekala, až Horác odřeže a nasolí Buřičovu hlavu a vybrané lebeně dalších.

Kouzelník čím dál tím méně rozuměl, proč tu vlastně Nurnští jsou a čím zájmům vlastně slouží. Svěřil se se svými úvahami a pochybnostmi druhům. Barona Gallena dosadil na relský stolec král Haaken III. Důvody jeho dosazení byly příbuzenské, když byl Gallen královým synovcem, tedy synem králova bratra nebo sestry. Jak tedy bylo možné, že se o baronovi ve Vlandrách hovořilo jako o Rellanovi? Proč o něm bylo hovořeno jako o osobě, o jejíž loajalitě k trůnu lze přinejmenším pochybovat? Proč král Haaken pověřil svého pobočníka, aby skrze cizí žoldáky prováděl čistku mezi obyvateli území, jehož lenní pán, syn králova sourozence, byl udržován v pouze v jakémsi rámcovém povědomí, tedy v nevědomosti? Z toho šlo usuzovat, že ve stejné nevědomosti byl udržován i králův sourozenec. Proč ale bylo vše řešeno pokoutně přes dva důstojníky vlanderské armády, kteří bez mrknutí oka přebírali krvavé důkazy poprav, skladovali je někde po sklepích a byli dost možná i vybaveni finančními prostředky na výplatu cizích žoldáků? Co vlastně Nurnští věděli? Věděli, že je najal pobočník krále Hion Turgus. Věděli, že do celé věci jsou zasvěceni tři Turgusovi lidé a dva vlanderští vojáci. Víc nic.

„Celý mi to prostě zasmrádá“, dokončil výlev pochobností Nocturno, „Zasmrádá to čím dál víc. Mám z toho všeho prostě divnej pocit“.

„Je fakt, že se mi to taky přestává líbit“, přiznal se Yasper, „Kydliíme lidi a asi ani nevíme proč. Prostě proto, že je někdo označil“.

„Kydliíme je kvůli va hlavám“, zavrtěl hlavou Zemikosa, „Kvůli va kořisti...“.

Gerllod Moskyt mlčel a přemýšlel o kouzelníkových slovech. Vážil, co by se muselo stát, aby gwendarronská armáda překousla pohyb cizích žoldáků na svém teritoriu. Dospěl k názoru, že by to nepřekousla. Tedy bez velice závažného důvodu určitě ne.

„Včera jsme brali lidem sůl“, souhlasil druid, „Kdyby se někdo vohnal, dostal by přes kebuli. A ta kebuli by skončila v Lipovýho pytlí“.

„Kolik je nás?“.

„Vosum... bez koní...“.

„Vy si myslíte, že tohle tady by nezvládla posádka z Dorinský tvrze?“.

Aby to bylo jasné, rozevřel kouzelník mapu a ukázal, kde tvrz leží. Pár hodin jízdy na severovýchod.

„Dorinská tvrz, nejsilnější pozice v oblasti...“, zacitoval Myšilov ze svých poznámek výpověď píše Heregara Mšice, „Efengova posádka... Pět set mužů ve zbroji...“.

„Tohle smrdí jako zamřelá ryba...“, souhlasil Gerllod, „A my jsme se v tý rybě po krk vyváleli“.

„Je načase promluvit si konečně s Efengem“, přitakal Bolbuch, „Vyříkat si ty věci z vočí do vočí“.

„V Dorinský tvrzi si to s nim ale vyříkávat nebudeme, že ne?“ svěřil se s obavami Yasper, „Stačí, aby tam někdo takhle hejbnul prstem, a jaký jsme byli... Půl tisícovky chlapů je holt půl tisícovky chlapů...“.

„Tentokrát žádné špinavej dvorek a žádné kapitán Sabg“, slíbil vůdce, „Tentokrát se mu nakvartýrujeme do salónu a nevedejdeme, dokud se Efeng laskavě neuráčí“.

„A když se bude kroutit, při tlačíme na pilu...“.

„Že všechno vyklopíme baronovi...“.

„Přesně tak“.

„Tak jdeme“.

„Ještě bysme měli sepsat ten seznam pobitejch“, připomněl Ramar.

„To máš recht, to bysme měli. Horáci?“.

Hobit odložil kuši a doploulal se k nejbližší mrtvole.

„Už můžu?“.

„Můžeš“.

„Takže to máme... Muž, lidák, asi čtyřicet, možná míň. Modrý vočí, černý vlasy i plnovous. Zvláštní znamení - zahnutá jízva vod ucha k bradě, už zacelená... Kapsy gatí prázdný... náhrdelníky, korále žádné... jen přívěšek... беру to k sobě... zvíře ze dřeva... na kůži... asi kuna nebo lasice“.

Menhorian hlášení pečlivě zapisoval.

„Ha... tetování...“, vyskl Horác Lipový, „Tetování slovem... u srdce... Piloslava... asi méno náký... Piloslava... nic víc... Máš to?“.

„Jo“.

„Další. Taky muž, barbar jak z učebnice... nadočnice vystouplé, čelo ploské, paže, kýty masité...“.

Kde se skrývá Ruprt Kovář?

Nurnští dorazili na křížovatku cest a Menhorian Nocturno Blathel z Cairn vyňal ze zánadří svitek. Mapu Rellu. Zadal se.

„Doleva Areg, doprava Smrk a Dorinská tvrz... a rovně... Montera“, pravil pak.

„Montera, Montera... to jméno mi něco říká...“, přemýšlel Zoltar, „Připomeňte mi někdo, co mi to říká“.

„Ruprt Kovář z Monterey“, připomněl Yasper Zámečník, „Turgus nám slíbil odměnu za jeho hlavu“.

„Odměnu, říkáš? A jakpak je ta Montera daleko?“.

„Kousek. Tři čtyři míle na sever“.

„To je co by kamenem dohodil“.

„Nedohodli jsme se, že pojedeme za Efengem?“, namítl Ramar.

„Jen se poptáme, nic víc...“.

přesvědčoval barvířův syn, „Nic tím neztratíme... A když už jsme jednou tady... Malá zastávka na vodpočinek neuškodí“.

„Poptat bychom se mohli, o tom žádná“, zauvažoval Nocturno, „Stejně v Monteře nebude, když je to zběh. V Aregu říkali, že má pletky s tím Lý“.

„S Lý?“, nepochopil Horác.

„Jo. S Lý. S tím tajemným panem Lý“.

Ale potom doplnil, že podle jeho soukromého názoru, jak už kdysi druhům vysvětloval, pan Kovář ani pan Tůje s panem Lý s největší pravděpodobností nic společného nemají.

„Pan Tůje?“.

„Bernard Tůje, řečený Zarostlý Bernard“.

„Ten je taky z Monterey?“, chtěl vědět Zemikosa.

Na jeho soustředěné tváři bylo znát, že zoufale kalkuluje.

„Ne, ten by měl pocházet z Morku.“

Bývalej starosta“.

„Kde je ten Morek?“.

„Mork. Tady... daleko... až u Východního lesa...“.

„Nevadí. Montera zatím postačí“.

„Zatím? Co myslíš tím zatím?“, záupěl Klabzej.

„Neni to bláznivý?“, obrátil se na

Bolbucha Gerllod, „Neni Efeng důležitější než nějaký kovář?“.

„Nic za to nedáme. A von by nedal pokoj“.

„To je fakt“.

„Přesně tak...“, uchechl se spokojeně

Zemikosa, „Jak říkám... na každým šprochu je víte co...?“.

„Hm“.

„Pravdy trochu. Prostě, jak říkám... A jak taky říkala moje máma... Krtena...“.

Druzi pobídlí koně.

„Jenom mi nikdy nedokázala vysvětlit, co je to ten šproch... Ale jak říkám, podstatný je hlavně vobсах. Vo vobсах jde především“.

Monterská kovárna byla rozlehlá a bezesporu i vyhlášená. Sestávala z několika polootevřených dílen. Muži v kožených zástěrách bušili neúnavně do kovadlin, jen jim svaly hrály na zpocených tělech. Dým z výhní živých vzduchem z měchů stoupal k blankytné obloze a hutněl vzduch příznačnou nezaměnitelnou vůní. Nurnští dojeli ke studni a svezli se ze sedel.

Kolem procházel vyzábý muž s kárkou. Táhl na ní dva sudy s olejem na kalení a popouštění.

„Zdráv buď, dobrý muži“, rozpráhl bodře náruč Zoltar, „Hledáme jistýho muže, muže, kterýho byste moh i znát“.

„Hu?“, houkl chlap.

„Muže vod kovadliny, nebo muže, co si nechává říkat Kovář“.

„Hu!“.

„Zběha a povstalec jménem Ruprt...“.

„Hu...“.

„Nevidíš, že nemá všech pět pohromadě?“, otočil se na Zemikosu vůdce Bolbuch.

„Pane“, pronesl vláčně Menhorian, „Poslouchejte mě dobře“.

„Huhu...“.

„Přiveďte sem pána, co mu to tady patří“.

„Hu“.

„Chceme s ním hovořit. Rozumíte?“.

Muž v úsměvu odhalil dásně a vycenil dřevý chrup.

„Jsme přátelé...“, houkl Zemikosa a ošklivě se zašklebil.

Muž se otočil, drapl ojku a táhl kárku směrem k výhním.

Skupina zpocených a umouněných mužů, která líně přikvačila a mlčky se rozestoupila před Nurnskými, nepůsobilá úplně přívětivým dojmem. Ti muži byli sice polonazí, ale svaly na

vypracovaných tělech jim jen hrály. Třímali v rukou kladiva, kleště a rozličná železa neurčitého pojmenování.

„Vo co de!“?, zahučel neholený muž hlubokým hlasem, „Na zákazníky kór moc nevypadáte“.

Zřejmě předák. Nurnští vyčkávali, zda se jednání ujme vůdce Bolbuch nebo užvaněný Zemikosa.

„Chceme se poptat na jednoho chlápka“, zaskuhral trpaslík, „Možná že...“.

„Přesně tak“, skočil mu do řeči Zemikosa, „Hledáme zběha a rebelanta, dost možná i vraha, a někdy z vás byste ho mohli znát a mohli byste vědět, kde by se ten zlosyn moh ukrývat“.

Kováři na Zemikosu třeštili oči.

„Co jste zač?“?, zeptal se předák.

„Jsme zmocněnci barona Gallena, pánové“, zatvářil se Zoltar omluvně, „Jednáme na základě jeho osobní vůle“.

„Jsme taková pátrači“, vysvětlil Yasper Zámečník, „Chytáme zločince“.

„Lovci hlav“, křikl Horác a ukázal na pytel, co se mu houpal u sedla.

„Přinášíme mír a pořádek do vašich vesnic“, roztáhl Zemikosa náruč a usmál se.

Gerllod se zaraženě ohlédl po alchymistovi. Začínal se obávat nejhoršího.

„Tady žádný zločinci nejsou!“, křikl člověk v kožené zástěře, „Nejsou a nikdy nebyli!“.

Muži výhně svorně zahučeli na souhlas.

„To je pravda“, zvolal podsaditý muž s kleštěmi a ingotem, „To je vopravdu pravda...“.

„Tady se tvrdě maká“, zamával pěsti jiný, „A někomu to asi nedochází!“.

Další zdvihl pěsti a souhlasně zabručeli. Menhorian obdařil vůdce napůl varovným, napůl vyčítavým pohledem.

„Vyzývám vás ke klidu!“, ztišil hlouček vůdce Bolbuch, „Rozvahu, pánové!“.

„Jak říkám...“, křikl Zemikosa, „Držte všichni huby...“.

„Hnedko vocají vypadněte!“.

Ramar stiskl bojovou hůl, až mu zběhly klouby.

„Klid, pánové, klid!“, zaburácel Bolbuch, „Chceme se jen zeptat na jedno jméno. Nic víc“.

„Koho teda vlastně hledáte?“.

„Jo, koho hledáte?“, podpořily předáka výkřiky z davu.

„Hledáme chlapa, co je buďto kovář nebo se Kovář menuje“, vysvětlil Zemikosa, „Nebo ho tak možná jeho kumpáni přezdívali“.

Dav zašuměl.

„Prostě jak říkám... Chceme zjistit, kde se skrejšv Ruprt... Ruprt Kovář z Montery“.

Dav ztichl.

„Zmalujte jim, chlapi, prdele!“, zařval kovář Ruprt z Montery a zamával kladivem nad hlavou.

Dav zaburácel a vyhrmul se vpřed.

Neuděláš nic

Nurnští táhli po cestě k sídelnímu městu Rellského panství a do zpěvu jim rozhodně nebylo. Už snad každému muselo dojít, že to, co se přihodilo v Monteře, byl zloha zbytečný masakr. Aspoň že ti kovářští tovaryši měli dost rozumu, aby pochopili, kdy je pravý čas dát se na útěk. Jinak to mohlo dopadnout všelijak i pro Nurnské. Chlapi z monterské kovárny se sice zbraní bít neuměli, ale když už jednou zasáhli, rána to byla drtivá, dechberoucí. Pěsti měli jako kladiva, klouby mozolnaté. Nejen Myšilova, ale i Yaspera museli druzi křísit z bezvědomí. O Horáci Lipovém ani nemluvě, tomu se mihaly hvězdičky před očima ještě teď. Když tam v Monteře na závěr hobit krví již úplně zhnědlou čepelí odřezával hlavu ubitého kováře Ruprta a následně ji válel v soli, napůl to ani nevnímal. Tak moc byl Horác otřesený. Zemikosa na dekapitaci monterského kováře trval a stál si neoblomně za svým, že hlava je prostě směroplatné regulární platidlo.

„Jak říkám... Nechat peníze válet na zemi, to je hřích... To je prostě hřích“.

Seznamy se ale nevedly. Vůdce Bolbuch, jak předtím propadl bojovému šílenství, byl natolik vyčerpaný, že byl tak tak schopen vydat holovětý povel ke kvapnému odjezdu. On to tak má. Stačí, aby mu někdo zasadil tvrdou mordu, a Bolbuch propadne puzení touhy po odplatě. Po odplatě kolektivní, po odplatě komukoli, kdo se jen křivě koukne. Zatmí se mu v mozku, oči se mu podlijí krví a zvuky kolem slíjí se v nerozpoznatelný hukot. Huhlání a chrchle. Záchvat válečného šílenství. Je to prokletí. Je to nemoc. Nemoc z povolání. Trpí tím spousta bojovníků. Bojový blikanec se tomu někdy říká. Nebo taky bersekření. Prostě se to někdy stane. Ani Bolbuchovi se čas od času blikanec nevyhne. Někdy se to v něm prostě probudí a je to tu, a je to pak pro každého druhého dobré držet se stranou. Nebo rovnou utéct. Jako ti dělníci z Ruprtovy kovářské dílny, co přežili. Ti pochopili, že tohohle šíleného slintajícího dědka nic nezastaví. Nic než jejich vlastní smrt.

„Ta věc v Monteře, to je zlý“, odušil Menhorian Blathel, kymácející se v sedle, „Moc zlý“.

„Zamotali jsme se do toho až po uši“, přitakal Yasper Zámečník, „A kvůli komu, vlastně?“.

„Komu to vlastně sloužíme?“.

„Králi...“, řekl Zemikosa.

„Ale hovno, králi“.

„Sloužíme Turgusovi a jeho kumpánům, tak to je“, pravil Nocturno, „A jejich zájmům“.

„A jaký jsou vlastně jejich zájmy?“, zeptal se Horác.

„To právě není tak úplně jasné“.

„Jasný ale je, že v Monteře jsme pobili úplně nevinný lidi“, řekl Klabzej Myšilov.

„Zaútočili první“, namítl Ramar, „My jsme se jen bránili“.

„Tomuhle neříkám obrana. Vyprovokovali jsme je“.

„Jen jsme se poptávali...“.

„Co myslíte, že udělá baron Gallen, až se dozví o krveprolití v Monteře?“.

„Co by dělal? Bude rád“, řekl Zoltar, „Bude rád, že má kovářovu hlavu a že vzpoura byla potlačena“.

„Myslíš?“.

„A co si myslíš ty?“.

„Já si myslím, že o žádný vzpouru ani neví. Já si myslím, že žádný Ruprt Kovář nikdy nebyl stran baronského stolce ani k zodpovědnosti popoháněný. Myslím si, že Ruprt Kovář byl prostě jenom Ruprt Kovář. A jako takovej prostě jenom koval podkovy“.

„A proč tedy Hion Turgus touží po jeho hlavě?“.

„To právě nevím. Jenom vim, že my nevíme lautr nic“.

„Možná měl v Monteře vliv... A to někomu vadilo...“.

„Tak teď už vliv nemá“.

„Mám pocit, že jsme se utrhli ze řetězu“, řekl Gerllod Moskyt, „A že baron Gallen to tak bude chápat, až se to dozví od monterského starosty“.

„Jak z toho teda ven?“, zeptal se Menhorian Blathel.

„Dojet rychle za Efengem a chytnout ho za flígr, ať zaplatí, co dluží“.

„A potom rychle domů?“, ozval se druid.

„A potom rychle domů“.

„A co Hion Turgus?“, chtěl vědět Zemikosa.

„Hion Turgus už nic“.

V Aregu se od doby, kdy tu nebyli, nic nezměnilo. Zdálo se, že pravdu o krveprolití ve stokách kanály samotné i s těly mrtvých zoufalců pohřbily pod zemí a nehodlaly ji vydat. Nebo Dyjega nahradil někdo jiný, nový, a ten tak rozhodl. Že pravda má zůstat skryta. Nurnští byli za tuto setrvalost stavu rádi. Dojeli koňmo až k

Efengovu domu.

* * *

„Okamžitě přivedete pana Efenga, rozumíte?“, zaburácel nasupeně Bolbuch, „Tohle je už potřetí, co tvrdíte, že tu není, ale bude!“.

Vůdce Numské družiny divoce koulel očima, jeho tvář hrála všemi barvami. I ostatní byli silně potlučení a tedy pochopitelně značně mrzutí. Už toho měli všeho plné zuby. Masakr v Montefe se zdál být poslední kapkou do přetékajícího poháru trpělivosti. Ti chlapi od výhní svou žárem ztvrdlou kůži rozhodně nedali zadarmo.

„Prostě ho okamžitě přivedete a basta!“.

„Jinak nás odtud nedostanete!“, podpořil

Gerllod vůdce a ukázal na špinavý dvorek okolo, „Klidně se vám tady ubytujeme, když bude třeba. Jsme zvyklí“.

„A nebo v baráku, jestli chcete...“, řekl Ramar a ukázal na své zablácené boty, „Jak je panáčkovi libo“.

„To nepůjde!“.

„Jak nepůjde!?“.

„Pan Efeng tu prostě není, pánové“, odušil kapitán Sabg, „A co není, nemůže být, že!? Nicméně za Ruprtovu a Buřichovu hlavu vám jménem svého nadřízeného děkuji“.

„To snad nemyslíte vážně!?“.

„Za hlavu lovce Kranda ovšem také, a tak dále, včetně předaného seznamu. Ten ještě podrobíme přezkumu, aby mohla být stanovena odpovídající výše kompenzace a peníze uvolněny“.

Zemikosa zakoulel očima a podrbl se na kůži na zátylku.

„A dost!“, zařval Gerllod Moskyt.

„Teď budeš pro změnu poslouchat zase ty, chlve!“.

* * *

Po dlouhém vyjednávání došlo k poslední dohodě. Numští vyřídí pro Efenga poslední záležitost. Odjedou na sever do oblasti mezi Morkem, Černou vodou a Mokrymi vrchy a zapátrají po tajemném panu Lý. Pokud se prokáže, že pan Lý a lidé kolem něj skutečně stojí za zločiny, jež jsou jim připisovány pobočníkem krále, bude pan Lý dekapitován a jeho hlava dopravena do Aregu. V opačném případě Numští od jakékoli persekuce zmíněných osob upustí. Numská družina upustí od stíhání pana Bernarda Tůje, poněvadž se s největší pravděpodobností ničím neprovinil. Pokud snad ano, nechť si to baron Gallen vyřídí sám. Stejně tak bude stran Numských naloženo s Hrnčířskozelenskohnědským trojúhelníkem. Tedy nijak. Kapitán Sabg souhlasil. A na to slíbil, že během té doby zajistí přítomnost pana Efenga v Aregu. Pokud by jej nedostihl, bude osobně zodpovědný za vyplacení Numských za odvedenou práci. K předání peněz dojde neprodleně na místě

Numskými určeném. Kumpanie podle posledních zkušeností odhadovala, že celou záležitost by bylo možné uzavřít v řádu tří až pěti dní. Vůdce Bolbuch zavelel k opuštění Efengova dvorku až tehdy, kdy si byl jistý, že kapitán Sabg bezvýhradně pochopil. A kapitán skutečně pochopil, že poruší-li dohodnuté podmínky, bude se muset strachovat o vlastní život.

„My nejsme žádný hrdlořezové“, pravil Zemikosa, „Ale jak říkám. Když na to přijde, tak na to prostě holt přijde. Neuděláš nic...“.

Kapitán Sabg přitakal na srozuměnou.

„Prostě jak říkám...“, zdvihl lysohlavý muž ruku na pozdrav, „Neuděláš nic...“.

Zánik země pana Lý

Východní les se rozkládal na severu země. Jevilo se to být s podivem, ale bylo tomu skutečně tak. Numští už nad takovými věcmi nehloubali, nepřišly jim důležité. Přemýšleli o tom, jak se nejsnáze dostat k dlužným penězům a jak nejrychleji z Rellu, potažmo Vlander zmizet. A k tomu potřebovali hlavu pana Lý, tedy pokud měl na svědomí to, co mu bylo Turgusovými lidmi přičítáno. Už od Morku si ale byli víceméně jisti tím, že alespoň v tomto Hion Turgus a potažmo i kapitán Sabg nelhali. Přízračný pan Lý a jeho loupeživá banda, to byl skutečně pojem. Lidé v Morku, včetně váženého starosty, jehož Numští navštívili, potvrdili, že o tom Lý koluje nepřeborné množství zkazek, které se víceméně točí kolem toho, že loupeživá banda se zjevuje znenáhla, stejně tajemně také mizí a na místech případů nechává za sebou vyrabované kupačské vozy, oloupené pocestné a nezřídka i zmrzačené a mrtvé, to když nějaký šperk, náušnice či prsten nebylo snadné z původního majitele odejmout, či se ho dotýčný bláhovec odmítal vzdát. Pan starosta Bernard Tůje, muž s dlouhým vousem, ubezpečil Numské, že mnohokrát žádal barona Gallena o ozbrojený zásah proti zločinnému řádění, mnohokrát se oficiální cestou domáhal přesunutí části ozbrojených sil země právě sem, do Morku, ale váhavé mlčení bylo mu vždy odpovědí. Posílal depeše i do Kiltu, ale marně. Numští se dozvěděli, že Černou Vodu, Trísku, Pálenou ani Mork loupeživá banda přímo nenapadá, ale pan Lý si za to nechává platit vymáháním tak řečených poplatků za ochranu. A to ať již formou potravinových odvodů, či odvodů peněžních.

„Říkáme tomu zloďaň“.

„Zloďaň?“, otázal se Menhorian Nocturno.

„Ano“.

Bernard Tůje vysvětlil, že název zloďaň se odvíjí od osoby pana Lý. Když se v kraji objevil,

prapůvodně si nechal říkat pan Zlý. Ochranu nad krajem tenkrát převzalo společenstvo pana Zlého. Pan Zlý tehdy deklaroval, že bude zlý jenom k těm, kdo se nepodřídí. Kdo se podřídí, k tomu se bude chovat jako pan Hodný. Jako ochranitel. Podřídili se takřka všichni. Někteří, ale nebylo jich mnoho, měli tu čest se s panem Zlým osobně setkat. Takoví tvrdí, že pan Zlý trpěl silnou vadou řeči. Proto se mu časem mezi lidem začalo říkat pan Lý. Tajemný pan Lý. Už se to nějak ujalo, pan Lý možná sám nové přívěsky s blahosklonností přijal, poněvadž si při jeho vyslovení nešlapal na jazyk.

„Byl malý a tlustý“, řekl starosta, „Chyběly mu horní přední zuby... tady všude...“.

„Von ten chlap normálně šišlá!“, chytíl se za hlavu Gerllod, „A je připrcaťalej“.

„Takoví jsou nejhorší...“, pravil Yasper, „Maj mindrák“.

„Ochranitelskej komplex...“.

„Tohle nevypadá na ochranitelskej komplex“.

„Ale mindrák to je určitě“.

„To asi jo...“.

„Mindrák je slabina. Dá se využít“.

„Jo, to dá“.

„Pan Lý!“, zachechtal se nad představou muzíka s vykotlanými zuby Gerllod, „Ted fem lý a a ted afe doblý... a ted afe lý...“.

„Eště ho nemáme“, upozornil Bolbuch, „Vyzývám k naprostý ostražitosti“.

„A ke klidu?“, připomněl Horác Lipový.

„A ke klidu...“.

„Dokud bude Mork nucen odvádět zloďaň, neohlím se“, pravil Bernard Tůje hrdě, „To je projev mého nesouhlasu a v tomto smyslu jsem se vyjádřil i směrem k Aregu i Kiltu“.

„Tak to si připravte holidlo“, řekl Zoltar, „Připravte si holidlo a mazák“.

„Myslíte, že byste...“.

„Berte to jako hotovou věc“.

* * *

Numské družině se ale pana Lý a jeho kumpány objevit nepodařilo. Oni si vyčíhal je. Jeho lidé se objevili zčistajasna, jako přízraky, a druzi nejenže netušili, ale vůbec nebyli hotovení k boji. Byl jich víc než tucet, když se vynořili z vysoké trávy na tvrdině, kterou procházela cesta k Trísce a Dorinské tůži, rozhodnutí a po zuby ozbrojení. Za pláty, opasky a přilbicemi měli zastrkané snůpky suché ostřice. Neucítili je ani koně, snad vítr toho dne nebyl Numským nakloněn. Anebo Východní les, ovládaný zlým druidem sál vítr k sobě, se všemi podezřelými pachy. Tak by to možná vnímal druid Myšilov, kdyby bylo možno položit dotaz. Ale nebylo času nazbyt, Numští byli přepadeni ze zálohy, strnuli překvapením nadostřel těch mužů.

„Jste v zemi pana Lý!“, křikl jeden z

mužů, „Zaplaťte daň“.

„Jakou daň?“, vymohl vůdce nesmyslnou otázkou trochu času na nadechnutí.

„Především daň cizáckou, jak se zdá“, odvětil křikloun, „A potom daň z koní, daň z ozbrojování, daň používání cesty a daně další, jako třeba daň shromažďovací, daň vzdušnou, tak řečenou dejchovnou, daň z osoby, z cestovního zvířete, z hospodářského zvířete, ze zvířete pro potěchu, z celkového počtu údů osob i zvířat dotýkajících se země, daň potoční, tak řečenou žiznivou, a nakonec ovšemže poplatek za ochranu, a to všechno samozřejmě z osoby i ze zvířete, to dá rozum...“.

„Kolik by to tak mohlo dělat?“, zeptal se přidrzle Yasper, „Když nás tak teda shlídnete zkušeným zasvěceným vokem“.

Řek bych tak... všechno?“.

„Úplně všechno?“.

„Včetně koní“.

„Na ně!“, zařval Bolbuch a svezl se z valacha.

To už Ramar a Blathel vypražili svazek blesků. Myšilov seskočil na zem a pevně drapl druidskou sukovicí. Rozevzlátý kabátec neurčité barvy na okamžik odhalil jeho bleďe sýraté nohy. Zemikosa v mžiku stál vůdci po boku s podivnými čepelemi zdviženými ve výšce očí, než jej odstrčil Gerllod Moskyt.

„Tohle je moje místo“, zavrčel voják a nastavil čepel směrem k nepříteli.

„Nic vám nedáme!“, křikl Yasper a vystřelil.

Horác Lipový pochopil, že se nejspíš schyluje k boji a ujistil se, jestli to, co považuje za toulec, je skutečně toulec a zda je v něm to, co by v něm mělo být. Potom se jal nabíjet kuši.

Lidé pana Lý zařvali a hnuli se vpřed.

Numští zařvali a učinili to samé.

Šípy létaly z obou stran.

Muž, který se vyznal v daních, zařval, vypouklí oči a tělo se mu zlomilo a strnulo bolestivou křečí. To se stal obětí neviditelného nepřítele, nechvalně proslulého úderu nenávisti. Myšilov byl šílený hněvem a nebyl rozhodně sám.

* * *

Pokud některé předešlých střetů zde v Rellu byly tvrdé a nelítostné, s šarvátkou s Lýovou bandou se jejich tvrdost a úpornost nedala srovnat. Hned, když se hrozny těl drtivě srazily a zaklesly do sebe v boji mužů proti mužů, bylo jasné, že tady jde opravdu do tuhého. Když se od lesa odloupala další skupinka těch lumpů, došlo Numským, že dnes se i na jejich straně bude nevyhnutelně umírat. A bylo také zřejmé, že těm lidem ze země pana Lý se dostalo výcviku, a to i výcviku ne jen tak pro formu. Ti muži věděli, co činí, a také dokázali

odhadnout sílu soupeře.

Hlavní síla Nurnských stála na Gerllodovi s Bolbuchem, které kouzelníci podpořili účinky kouzel. Zemikosa se bil, jakoby prodělal stejný výcvik, v té chvíli nějaké alchymistické poučky vytěsnil z hlavy, nebyl na ně čas. Stal se z něj válečník. A jako válečník si také sáhl na dno. Myšilov vypražil všechny bezmegy, co měl, chrčel svazky korálů, z některých se kouřilo, některé zdánlivě nevykazovaly žádný viditelný účinek. Druid slintal a chrčel a byl zlý. Yasper odhalil plášť, hrábl pod něj a blýskl se kov. A potom znovu. Zámečník jakoby tančil a plně se soustředil na úspornost a vytríbenost pohybu. Potom vyskočil a bleskurychle kopl protivníka do obličeje. Po té ráně by jej už nepoznala ani vlastní matka. Muž se bezhlesně svalil do trávy. Ramar po Zemikosově pravici poodstoupil do strany a metl nějakou výbušninu. Když to buchlo a rozstříklo se, vzduch naplnil slabý odér přezrálého ovoce. Horác Lipový střílel jako o život a podporoval palbou levé křídlo. Když se k němu jeden z protivníků přiblížil nebezpečně blízko, vypálil mu do hrudi díru žhavým výbojem energie, který mu vylétl z prstů. Menhorian Blathel předváděl to nejlepší, co uměl. Byl to zkušený kouzelník, muž na svém místě. Dobře si byl vědom, že zhrouť-li se pilíř formace, zhrouť se i on. A tomu cele podřídil své umění. Bolbuch s Gerllodem silně krváceli, stejně tak i druzí, přesto pocítili, že tlak z protistrany mírně povolil. Dokonce se Nurnským podařilo o pár kroků postoupit vpřed, tlačit nepřátele hlouběji na mýtinu. Ti zareagovali tak, že se více semkli a soustředili se především na jádro skupiny. Pochopili, že rozdrčením bojového jádra by se Nurnská formace zcela rozpadla. To ale netušili, že bělovousého staříka popadne amok.

Ano. Na Bolbucha už to zase přišlo. Blikanec. Oči se mu podlily krví a povísla mu čelist, ze které skanula slina. Vlastně odlétla, jak se starý muž vši silou rozmáchl a neartikulovaně zachroptěl. Gerllod stihl včas uhnout, jinak by jím vůdcova čepel prošla při cestě zpátky také. Bylo mu jasné, že když to na Bolbucha přišlo, jenom sporadicky rozlišuje kdo je kdo. Pokud vůbec. Vzplanutím trpaslíkova záchvatu se nurnská formace poněkud rozvolnila a Lýovi lidé se naopak semkli. Střelci postoupili po křídlech a pálili do shluku hlava nehlava. Řady nepřátel počaly neúprosně řídnout. Jeden z mužů se vydal na bezhlavý úprk. Myšilov si jej všiml. Běžel směrem k lesu, ke skalce, kterou obnažili dřevorubci, když vykáceli mýtinu.

Druid si umínil, že nikdo z téhle vyděračské chamradi nemá právo spásit si život. Vzhledem k tomu, že ostatní družinici se zdáli být příliš zaneprázdnění, vyběhl za utečencem sám.

Vytáhl luk. Kráčel neomylně. Vedla jej zdusaná tráva potřísněná krůpějí krve.

Zemikosa se rozhodl pro krycí manévry a ústup, už nedokázal držet lajnu, a na uvolněné místo se vtačili dva protivníci. Ramarův pohled se střetl s pohledem muže, který pochopil to samé, co zjistil i on. Paradox vzdálenosti. Paradox, jehož nesmyslnost a podstata tkvěla tom, že aniž by se jakkoli pohnul on nebo jádro družiny, vzdálenost ke středu formace, tedy do relativního bezpečí, se najednou jakoby neúměrně znásobila, co dím, stala se nedostizitelnou. Muž s trávou za opaskem napráhl zbraň a vyrazil. Ramarovi už nezbývalo sil, chvatně vzkřikl formuli útočného kouzla. Muž zavrával, ale nezastavil se. Vzápětí čepel řála Ramarovi přes klíční kost šikmo dolů.

Myšilov měl strach, ale zloba byla silnější. Měl toho všeho dost. Ten chlap nesměl za žádných okolností zmizet a varovat svého bezzubého chlebodáře. Žádný šišlavý polotovár mezi útočníky nebyl, v lese tedy musela mít Lýova banda ještě nějakou skrýš. Brloh. Jako zvířata. Druid si přemýšlel a zároveň sledoval stopy. Dostal se mimo dohled Nurnských, za skálu. Že boj vrcholil, to se dalo vysposlouchat jen z tlumených ozvuků. Že zemřel Ramar, to Klabzej vůbec netušil.

Najednou se před druidem z trávy vztýčily postavy, zařvaly a vyběhly s čepelími tasenými. Na jakýkoli útěk bylo pozdě. Myšilov se pokusil o ochranné kouzlo z bezmegy, který mu visel na krku, ale nebyl dost rychlý. Selhal, nestihl to. Čepel mu projely tělem skrz. Druid vytřeštil oči a zachroptěl. Podklesla mu kolena. Hůl dopadla na zem. Víc už nevnímá.

Nurnští se hnali za prchajícími muži, vlastně torzem Lýova úderného oddílu, který zamířil do lesa. On to nebyl ani tak úprk, spíš belhavé zoufalství doprovázené bolestnými vzdechy. Občas se někdo ohnal zbraní, ať už prchající nebo útočník, ale dechu se nedostávalo oběma stranám. V lese se Nurnští střetli s malou skupinkou Lýových mužů, zřejmě strážním oddílem. Většina z těchto nepřátel byla nezraněná. Přehradili Nurnským cestu, ale ne nadlouho. U mohutného stromu, po jehož kmeni vedl žebřík do koruny, došlo k pobití zbylých mužů. Nezbývalo jim na krkolomnou cestu nahoru sil. Pochopili, že je konec, a víceméně rezignovali. V posledním zoufalém obraně si kryli záda kmenem stromu.

„Na... nahoru“, vydechl Zemikosa, „Mu... musíme na... nahoru...“.

Bolbuch se pod stromem zase trochu zklidnil, přestal běsnit. Zíral mlčky do vrchních pater lesa a utíral si krví spleené vousy.

„Já teda jdu. Všichni za mnou...“, křikl Yasper, strčil si kudlu mezi zuby, pevně skousl a drapl se první špricle.

Potom se svižně jako lasice sunul vzhůru.

Bolbuch vsrkl obsah nějakého flákonu, který mu obětavě podal Zemikosa. Pak se zašklebil a oťepal. Gerllod provedl něco podobného. Horác Lipový zatím stoupal po zbrdlinách vzhůru, na zádech se mu bimbala kuše a toulec nadítý šípy. Mohl si krk vykrotit, aby zahlédl Yaspera, ale ten už byl ten tam. Lasice je holt lasice a Zámečník byl prostě mrštný chlapík, to každý věděl.

Gerllod Moskyt šel před Bolbuchem, nechtěl se sápat až za ním. Neměl v úmyslu riskovat, že staříka cestou nahoru potká nějaká příhoda a ten jej při pádu strhne s sebou dolů. A byl rád, že se tak rozhodl. Bolbuch hekal a supěl, jeho tvář byla rudá jako v posledním tažení. Menhorian zůstal dole, na stráži u věcí. Tohle pro něj nebylo, lézt někde po výškách. Byly činnosti, které rád přenechal jiným. A bylo také třeba nasměrovat Myšilova, až se objeví.

Zbytek Lýovy bandy Nurnští překvapili stejně, jako předtím Lýovci Nurnské tam dole na cestě. Ti lidé v podstatě strádali. Skrývali se v nuzných chatrčích vklíněných do rozsoch stromů, chatrče se tvářily neprostorně a nepohodlně. V zimě asi museli, popravdě řečeno, strádat zimou, kouř z topenišť by jejich skrýši dříve či později nutně prozradil. Jednotlivá hnízda, protože jinak bídným příbytkům těch námezdných zoufalců při vši uctě nešlo říkat, byla propojena vzrušivými prázdrovými lávkami. Kymácivé lávky byly tak vratké, že se dobývání Lýova hnízda omezilo především na střelbu a magické výboje bezmegů. Samotný Lý byl zabit víceméně náhodnou, leč otrávenou střelou skrze okenní průduch. Když ho druzi našli, ležel nehybný a zmodralý v obličeji. Ústa rozšklebená a ztuhlá křeč odhalila bídný chrup toho polomuže. Skutečně podstatná část zubů z horní dásně byla ta tam, zející dírou trčel dušením ztmavlý a oteklý jazyk. Nurnští se srotili v Lýově hnízdě a důsledně jej vyrabovali. O napojení skupiny na Kalon nebylo nejmenších pochyb. O kalonském původu většiny z Lýových kumpánů hovořilo mnoho, mnoho písemností a osobních věcí Nurnští oddělili jako důkazní materiál pro předání panu Efengovi v Aregu. To, co pan Lý vybral na svých takřečených daních a poplatcích za ochranu a nestihl odeslat svým chlebodárcům za hranicemi, Nurnští beze zbytku zabavili jako právoplatnou kořist. Do té Efeng ani Turgus, ani jim podobní neměli co mluvit. Země pana Lý přestala jednou provždy existovat, s konečnou platností zanikla, daně ze všeho a na všechno byly bez výjimky zrušeny.

Nurnští nabyli konečně dojmu, že likvidací těch zloduchů vykonali správnou věc. Trup pana Lý družinici svrhli z výšky dolů, aby tam Horác Lipový provedl definitivní tečku za celou tou rellskou záležitostí. Dekapitaci tentokrát přihlížela celá kumpanie. Kruhová sročenina sledující v naprosté tichosti hobitovo již velmi zručné počínání vzdáleně připomínala obřadní shromáždění temných druidů.

„Druid, pánové...“, porušil takřka posvátné ticho Gerllod Moskyt, když Horác ukládal ztmavlou hlavu do pytle, „Měli bysme se po něm povohlídnout“.

O tom, že padl barbar Ramar, věděli. Byla tu sice nicotná naděje, že nebyly zasaženy pro život důležité fragmenty pajšlu a že zcela nevykrvácel, ale když nad ním znovu stanuli, bylo jasné, že je průzkumník ztuhlý jako prkno. Byl mrtvý, o tom nebylo pochyb, děsivě rozšklebený a krvavý šlic se táhl od klíční kosti až někam do středu ohrudí.

„Chudák Ramar“, posteskl si Menhorian Nocturno Blathel z Cairn, „Takový neštěstí...“.

„Musíme najít druida“, potáhl Bolbuch, „Viděl ho někdo?“.

„Běžel tamtím směrem“, ukázal Yasper Zámečník, „Tam k tý zubatý skalce“.

„Proč tam, u všech d'ašů, vyběh sám!?“.

„Honil chlapa, co vzal kramle...“.

„Jdeme! Rychle!“, houkl Gerllod Moskyt a vyběhl vpřed.

Nechal se vést vyšlapaným pruhem trávy a stopami krve.

„Doprdele“, zaklel kapitán GKA po vojensku, když to uviděl.

Bolbuch byl malého vzrůstu, všiml si té věci o několik úderů srdce později.

„Je to to, co si myslím?“, zeptal se Yasper Zámečník.

„Asi jo...“.

„A kurva...“.

„Co tam vidíte, pánové?“, zvolal hobit Lipový.

Divoce máchal pažemi a rozrážel suchou ostřicí do stran. Ostřice tu rostla vzácně vysoká, jistě pár coulů přes sáh. Její klásky pleskaly Horáce bolestivě přes obličej. V zemi pana Lý se květeně bezesporu dařilo, když sem lidská noha skorem nepáchla.

„A jejda...“, vypískl hobit, když to uviděl.

Připomínalo to hnědý jutový pytel, nebýt těch bledých kostnatých nohou, trčících z hromady hadrů ven. K mužským chodidlům byly plochými koženými řemeny připoutány ploché

skrojky tvrdé kůže ledvinovitého tvaru. Nebylo pochyb. Jednalo se o pověstné druidské sandále. Tam před nimi ležel bezduchý studený Klabzej Myšilov. Veškeré oživovací pokusy byly marné.

„Přišli jsme šmahem vo kompletní průzkum...“, podotkl Bolbuch na účet dvou padlých, „A vo stopaře...“.

„A o léčení...“, připomněl Menhorian, „A o polovičku magický podpory...“.

„Přišli jsme vo hodně“, řekl Gerllod Moskyt, „Měli bysme je důstojně pohřbit“.

„Nevim, jestli si to uvědomujete“, připomněl Bolbuch, „Ale přišli jsme vo starostu Liscannoru“.

„To je vlastně pravda...“.

„To si žádá funus na úrovni“.

„Navrhuj pohřeb žehem“, pravil Zoltar, „Je to dobrý, hezký místo“.

„Jo, postavíme hranici...“, přitakal Gerllod, „Velkou hranici velkým chlapům“.

„A ty chlívý kalonský roztaháme po lese, ať si je najde zvěř“.

„Jo, to uděláme. Času už máme dost“.

„Za Liscannor!“.

„Za Nurnský!“.

„A zrevidujem kořist“, nadhodil Zemikosa a pohodil hlavou k Myšilovovu nehybnému tělu, „Jak říkám. Tradice je holt tradice“.

Tuto konkrétní tradici, narozdíl od tradic jiných, za krávvovinu nepovažoval.

Té noci mýtina hořela velikým ohněm. Té noci se také vzpomínalo a revidovaly se věci po mrtvých. Jak káže zvyk, železná košile.

Vyrovnání

Definitivní tečka za relským tažením byla učiněna v krčmě U konve. U konve, nebo Konev, jak nálevnu nazývali místní, byl špinavý podnik na jižním okraji Aregu v chudé čtvrti jménem Klepanda. Nurnští obsadili největší stůl a uplatili hostinského, aby pro účely jednání zavřel lokál. Tentokrát se k Efengovu domu vypravili válečníci, Gerllod s Bolbuchem. Bylo nutné nepovolit, pokud by Sabg zkoušel zase nějaké vytáčky.

„Nechápu, jak může Horác s takovou vervou a nadšením tahat porád ty hlavy“, postěžoval si Moskyt.

Vyložené hnusný pytel nesl jen s největším odporem. Snažil se mazlavou pytlovinu držet daleko od těla, aby si nepotřásl šaty, ale dařilo se to prachbídně.

„Buď rád, že ho máme“, namítl Bolbuch, „Kdo by to jinej dělal“.

„Vždyť já jsem rád. I když v zádech ho

cejtim nerad“.

„V boji?“.

„Jasně že v boji“.

„Ale zastane práci, kterou by jinej neudělal“.

„To teda zase jo“, přejel voják pohledem po pytli a zašklebil se odporem.

„Je rád když může bejt platnej“.

„Každej je rád, když je platnej“.

„To nás pojí... že jsme platný“, pravil Bolbuch, „Že jsme platný jedem druhýmu“.

„Jestli to není spíš ze zoufalství, jestli nás prostě nepojí zoufalství...“.

„Zoufalství z čeho?“.

„Z toho, že vždycky vememe nějakou práci a vono se to vykotí. Vykotí se to a zvostaneme v tom sami“.

„Nevim, co to je, ale pojí nás to...“.

„Řek bych, že se to kotí proto, ponivač bereme všechno“, podotkl Gerllod, „Bereme všechno z čeho čouhá vejďelek“.

„Jo, to máš asi recht“, přitakal bělovousý trpaslík, „Stačí ten vejďelek slíbit a už do toho jdeme. Co jdeme... hrneme se... s vervou“.

„Nekoukáme napravo, nalevo... Jak bejci zabejčený...“.

„To jo, jak bejci. To máš recht...“.

„Ale je to tak správný, to zabejčení?“.

„Asi jo... pojí nás to jako klovatina. Jako klíh nás to spojuje“.

„To zabejčení mi právě připadá jako zoufalství“.

„Klíh to je“, zavrtěl hlavou vůdce, „Zabejčení je klíh...“.

* * *

„Jsme zpátky!“, zamračil se Gerllod Moskyt a nabídl pytel, „Tady je Lý“.

„Tak co!“, zachrčel Bolbuch, „Kde je?“.

„Koho máte na mysli?“, zažertoval nejistě kapitán Sabg.

Temné mlčení mu bylo odpovědí. Bolbuch položil ruku na zbraň.

„Ach, pan Efeng, jistě“.

„Je v domě?“.

„Ovšem... vše je připravené... Musíme ještě ztotožnit poslední zásilku“.

Sabg významně potřásl lněným pytlem.

„U konve... znáte to tam?“.

„Ovšem“.

„Do hodiny tam celou věc uzavřeme“.

„Vyřídím to...“.

„Uzavřít tu záležitost je důležitý hlavně pro vás“.

„Chápu“.

„Takže U konve. Jen vy a Efeng. Nikdo další“.

„Jistě. U konve“.

* * *

Šestice Nurnských u hostinského stolu hlasitě diskutovala varianty, jaké kroky podniknout, kdyby se Efeng s odměnou nedostavil. Padaly rozličné více či méně troufalé návrhy od útoku na Efengův dům po noční přepad sídla králova pobočníka v Kiltu. Slyšet bylo ale i jiné, rozumnější názory, kupříkladu obeznámit o všem barona Gallena a doufat, že z toho něco kápne, nebo prostě uznat tuto výpravu za nevydařenou, sbalit se a co nejrychleji odcvátat k jihu, dokud je ještě jakýs takýs čas. Situace se ale tentokrát vyvinula nekomplikovaně. Pan Efeng i s panem Sabgem přijeli na Klepandu v bryčce a zastavili u plechového vývěsního štítu, jež tvořila květy pomalovaná rezavá konev. Vývěsní štít se kýval v mírném vánku a vydával nepříjemné ozvuky.

„Jsem Efeng, velitel Dorinské posádky“, napřáhl pravici k pozdravu muž v uniformě.

Gerllod Moskyt vyskočil, podal přichozímu ruku a sklapl podpatky: „Moskyt. Gerllod Moskyt, pane“.

„Vemte místo“, odsunul trpaslík Bolbuch nohou volnou židli od stolu, „Já to mám tady na povel“.

Sabg přitakal, mlčky potvrdil jeho slova.

„Tady jsou vaše seznamy, pánové“, rozložil pan Efeng po stole umoloušaná lejsstra, „Vaše papíry s našimi poznámkami“.

Menhorian Blathel se přisunul blíž a potvrdil pravost svého kudrlinkového písma.

„Zúčtujeme tedy?“.

„Zúčtujeme“, přitakal vůdce.

„Kapitán zatím přinese pokladnu...“.

„Ano, pane“, vypjal prsa kapitán, „Jistě, pane. Zvládnou to? Pane?“.

„Tak někoho požádejte, Sabgu, u všech bohů! Jste snad pitomej?“.

„Já! Já! Já se hlásím do služby!“, vyskočil plešatý muž, „Zemikosa Zoltar! Zemikosa Zoltar!“.

Kapitán se otočil na patě a vykročil. Zemikosa jej předběhl a přidržel vojákovi dveře.

„Až po vás, přáteli“, usmál se v mírném předklonu a pokynul Sabgovi, „Až po vás!“.

Když potom ti dva vláčeli kovovou pokladnici, dmul se Zoltar Zemikosa bezbřehým štěstím. Jeho rozesmátá hlava připomínala zářivý sluneční kotouč...

Nurnský spolek těchto dní

Jonas Wreda

*Nurnský spolek těchto dní
je vskutku multikulturní
mezi sebe vřele zve
i záhrobáky, nemrtvé
Taktěž paní Studena
když obnažila ramena
obdržela pozvání
a teď tady zaclání
Korman Zlotě blaženě
podbízí se té ženě
a náš vůdce Dwany
s ní konzultuje plány
Vrchol přízně - Morošan
v dobrých mravech nevzdělán
spolčil by se s kýmkoli
kdo mu něčím přisolí
S žaboferply, s vlkohlavy,
mohou jich být klidně davy
s kostlivci a zombiemi
s ghúly, fexty, s těmi všemi
vyhřeznutci temných sfér
spráhl by se, ber kde ber
Síla skví se v malebnosti
otevřené společnosti
a obzvlášť v její kvantitě!
Jen s nemrrouchy na štítě
se z Nurnských stane silná banda!
(a hlavně bude, sata, sranda...)*

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*